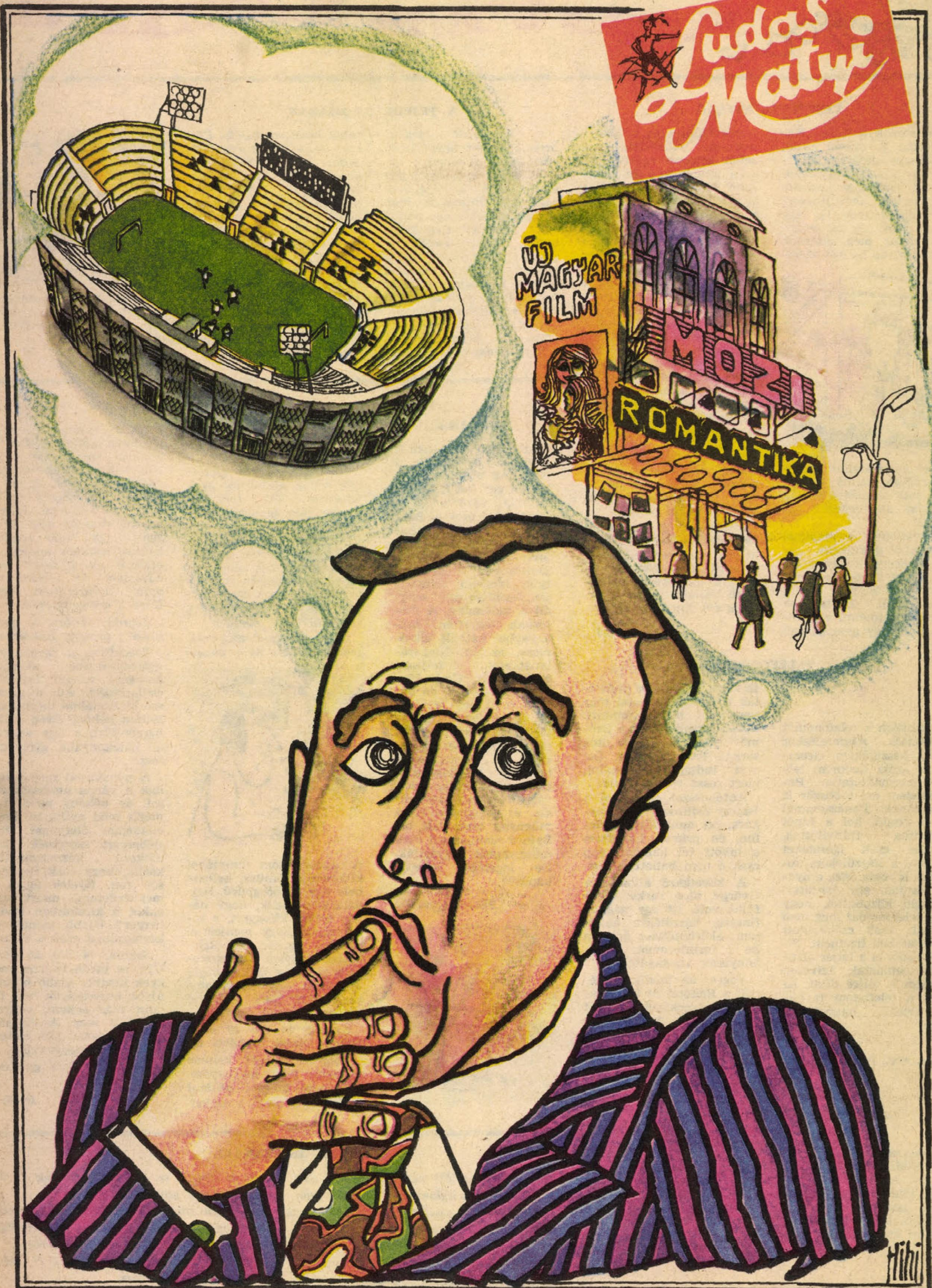
XXVIII. ÉVFOLYAM, 47. SZÁM Ára: 1,80 Ft 1972. NOVEMBER 23.

Ludas Matyi

Hegedűs István rajza

VASÁRNAPI TŰNŐDÉS — Hova ne menjek?

KEDVES LUDAS!

VESZÉLYES ÁTJÁRÓ

Tatarozzák a Keleti Károly utca 8. számú házat. Az állvány elfoglalja a járda nagy részét, a gyalogosoknak csak egy keskeny sáv maradt, ahol libasorban haladhatnak. Ha egy irányba mennek az emberek, akkor még elférnek úgyahogy, de ha két szem-

bejövő összetalálkozik, abból rögtön galiba támad, mert csak oldalazva tudják egymást nagynehezen kikerülni.

Közvetlenül a kapunál még ebből a keskeny sávból is elcsíptek egy darabot, s alig 30 centiméteres járdacsíkot hagytak meg a forgalomnak. A tevének könnyebb átmenni a tű fokán, mint egy gyalogosnak átpréselődni ezen a járdaszoroson. Valamiféle vasbeton ketrecet raktak oda a tatarozók, s a teherfelvonó kezelési apparátusát is ott helyezték el. Ebből a masinából két hegyes végű vaskar mered az égnek. Két jól megtermett nyársra emlékeztetnek ezek a karok. Elgondolni is rossz, hogy ha valaki a keskeny átjáróban megbotolva ráesik ezekre a vasakra, milyen súlyos következményei lehetnek!

És ez nem csak képzelt veszély, hanem nagyon is reális. A napokban egy 84 éves idős asszony megbotlott ezen a helyen, s teljes testhosszában rázuhant a betonketrecre és a rendetlenül ott fekvő építkezési kellékekre. Vérző sebekkel kellett bekísérni a közeli Kapás utcai rendelőbe, ahol elsősegélyt és tetanusz-injekciót kapott.

Mielőtt még súlyosabb balesetek lennének ezen a helyen, sürgősen tenni kell valamit! (A munkát egyébként a Budapesti Lakásépítő Vállalat végzi — hatodik éve immár.)

(r.)

TELEFONOK

1

Máciusban a telefonomat ikresítették. Átszereléskor az én készülékem elromlott, s azóta csaknem teljesen használhatatlan. Bejelentettem ezt többször is a postának. Panaszommal hol a Zugló, hol a Lipót központba irányítottak, azonban csak ígéreteket kaptam, a készülékem továbbra is rossz. Még a nyáron kaptam egy értesítést a Zugló központtól, hogy amíg telefonomat meg nem javítják, csak csökkentett alapdíjat kell fizetnem. Viszont azóta is a teljes alapdíjat számlázták. Szívesen fizetném a teljes díjat, ha végre a telefonom is teljes értékű, használható lenne!

A. Oláh Mária
Bp. XIV., Fogarasi út 82/b.

2

Rákosszentmihályon lakom, Budapest XVI. kerületében. A napokban sürgősen telefonálnom kellett volna, lesiettem hát a legközelebbi telefonfülkébe, a Csömöri út és a Rákóczi út sarkára. Épp akkor javították a készüléket, ami már vagy két hete elromlott. Tovább mentem hát a Csömöri úton, a János utca sarkán levő fülkéhez. Ott sem tudtam telefonálni, mert rossz volt a tárcsa.

Autóbusszal elmentem a Bajcsy-Zsilinszky út sarkára, ott működött a telefon, én prímán hallottam a hívott fél hangját, épp csak ő nem hallott engem.

A következő állomás a György utca sarkán levő fülke volt. Itt egy nagyon finnyás készülékre akadtam: akárhányszor dobtam be a forintosomat, mindannyiszor visszaadta.

Végre, az ötödik fülkéből, a Rákóczi út és a Rákosi út sarkáról sikerült telefonálnom. Igazán elégedett lehetek, mert csupán röpke 70 percbe tellett, míg egy használható készüléket találtam a környékünkön!

Jó volna valami hathatós módszert találni a barbár telefonrongálók megfékezésére. Talán olyan telefonkészülékeket kellene gyártani, amelyek alkalomadtán vissza is tudnak ütni...

Lovászi Ferenc
Bp. XVI., Csömöri u. 103.

A TEJPOR NYOMÁBAN

A kék-fehér tasakos „Presso" tejport nem mindig lehet kapni. A minap a Rákóczi út és a Lenin körút sarkán levő Csemege áruház egyik félreeső zugában megpillantottam egy papírládát. Nem kis meglepetésemre, a kedves vevők féltérdre ereszkedve kotorásztak benne. Viszonylag hamar rájöttem: a fehér por, amely a láda körül szétszóródott: nem heroin, hanem „Presso" tejpor!

Gyorsan belemarkoltam a varázsládába, és 150 darabot kivettem belőle. Kétszer is utána számoltam: stimmel-e? A pénztárnál hosszú sor állt. Amikor végre sorra kerültem, a pénztárosnő is gondosan megszámolta a tejpor-tasakokat. Mindketten türelmetlenek és idegesek voltunk. A hátam mögött állókról nem is beszélve, akik szidtak, mint a bokrot.

Mindez elkerülhető lenne, ha tízes, ötvenes, esetleg százas kötegekbe csomagolnák a tejport.

Javaslatomat az illetékesek rendelkezésére bocsátom. Ne legyen hiánycikk a Presso tejpor!

(f. i.)

NIAGARA

Szolgálati lakásomba 1970-ben bevezették a vizet. Az udvaron ásott kútból egy kis Niagara-szivattyú nyomja fel a vizet a hidroforba. Azaz csak nyomná. Nem akarom részletezni, két év alatt hányszor kellett javíttatnom a szivattyút, idegeim rongálóját. Azonban most megáll a tudomány. A motornak egyetlen műanyagból készült alkatrésze, az ún. Niagara-lapátkerék teljesen tönkrement. Csak 25—30 forint az ára, de bár több mint egy hónapja az egész Észak-Dunántúlt tűvé teszem, sehol nem tudok szert tenni rá. A szakemberek többször fölvilágosítottak arról, hogy ez a szivattyú legkényesebb része, és e célra eddig a műanyag nem vált be. Sajnos azonban ezt csak műanyagból gyártják. De legalább lehetne kapni!

Varga Ferenc
Bakonyszentlászló

MINDENNAPI MÉRGEK

Szerda, 14 óra 30 perc. Szerelvénybolt, Dohány utca.

Kézi zuhanyozót szeretnék venni. Mutatnak egyet, fehérben, 143 forintért. Nagyanyám biztosan örülne neki, az ifjúságára emlékeztetné, akkor volt divatos ez a forma. Megveszem, mert más nincs. Illetve van, modern is, több színben, de csak csapteleppel együtt, ezerkettőért, ezernégyért.

Első mérgemet alig nyelem le, máris itt a másik.

A zuhanyozóm csapjából kikopott a tömítés, kellene bele egy új bőrgyűrű. Sajnálkozva közlik, hogy náluk éppen kifogyott, s tanácsolják, hogy menjek el a Liszt Ferenc téri üzletükbe. Vegyem a nyakamba a lábam, s járjam végig a várost egy kétforintos vacakért?! Nem lelkesítő program, annyi szent.

Szerda, 14 óra 40 perc. Uránia-közért, Rákóczi út.

Több apróságot kellene vennem, felét megkapom, felét nem. Megyek például a fiókhoz, ahol a nylontasakba csomagolt savanyúságot tartják. A fiók tátongóan üres. Aztán kiderül, hogy uborka is van, paprika is, csak éppen a fiókra nem figyelt senki, hogy fel kellene tölteni áruval, mielőtt még teljesen kiürül. Nem gondolhatnak minden apróságra, elvégre az ő fejük sem káptalan. Az enyém viszont határozottan kezd fájni a mérgelődéstől.

Szerda, 14 óra 50 perc. Erzsike presszó, Rákóczi út.

Eredetileg a szomszédos gyógyszertárba akartam bemenni valami fejfájáscsillapítóért. Ám a presszó kirakatában megpillantottam néhány üveg Radeberger-sört, s úgy véltem, az hatékonyabb gyógyszer lesz.

A pénztárnál még tartanak a váltás utócsatározásai, de néhány perc után mégis mód nyílik rá, hogy előtárjam óhajomat: Radebergert szeretnék. Sajnálkozó kézmozdulattal közlik, hogy csak Berliner sör van. Nyelek egyet, s megkérdezem, miért van akkor a kirakatban Radeberger? Újabb sajnálkozó kézmozdulat csak a válasz.

Szerda, 14 óra 55 perc. Újra az utcán vagyok, megyek tovább, újabb boltok, újabb bosszúságok felé. De most már sejtem, hogyan született meg Apollinaire híres verssora: „Az életem lassan megmérgeződik..."

Bizonyára ő is gyakran járt vásárolni.

(r—i)

ING ÉS SZAKÁLL

Pár héttel ezelőtt vásároltam egy „Szirén" elnevezésű nyloninget, melynek gyártója, a címke tanúsága szerint: Ruházati szövetkezet, Szarvas. Az inget kétszer vettem fel és szakszerűen mostuk, a gallér mégis bolyhosodni kezdett.

Közvetlenül a gyártónak küldtem vissza az inget, és kértem, hogy cseréljék ki. A szövetkezet „dicséretes" gyorsasággal válaszolt, az inget visszaküldte kicseréletlenül és 2947/1. sz. levelében többek között szó szerint a következőket írta:

„Az Ön által említett probléma, a bolyhosodás a szakáll miatt van, valószínűleg, ami Önnél bizonyára rendkívül erős."

Megjegyzem, szakállam nincs és mindennap borotválkozom.

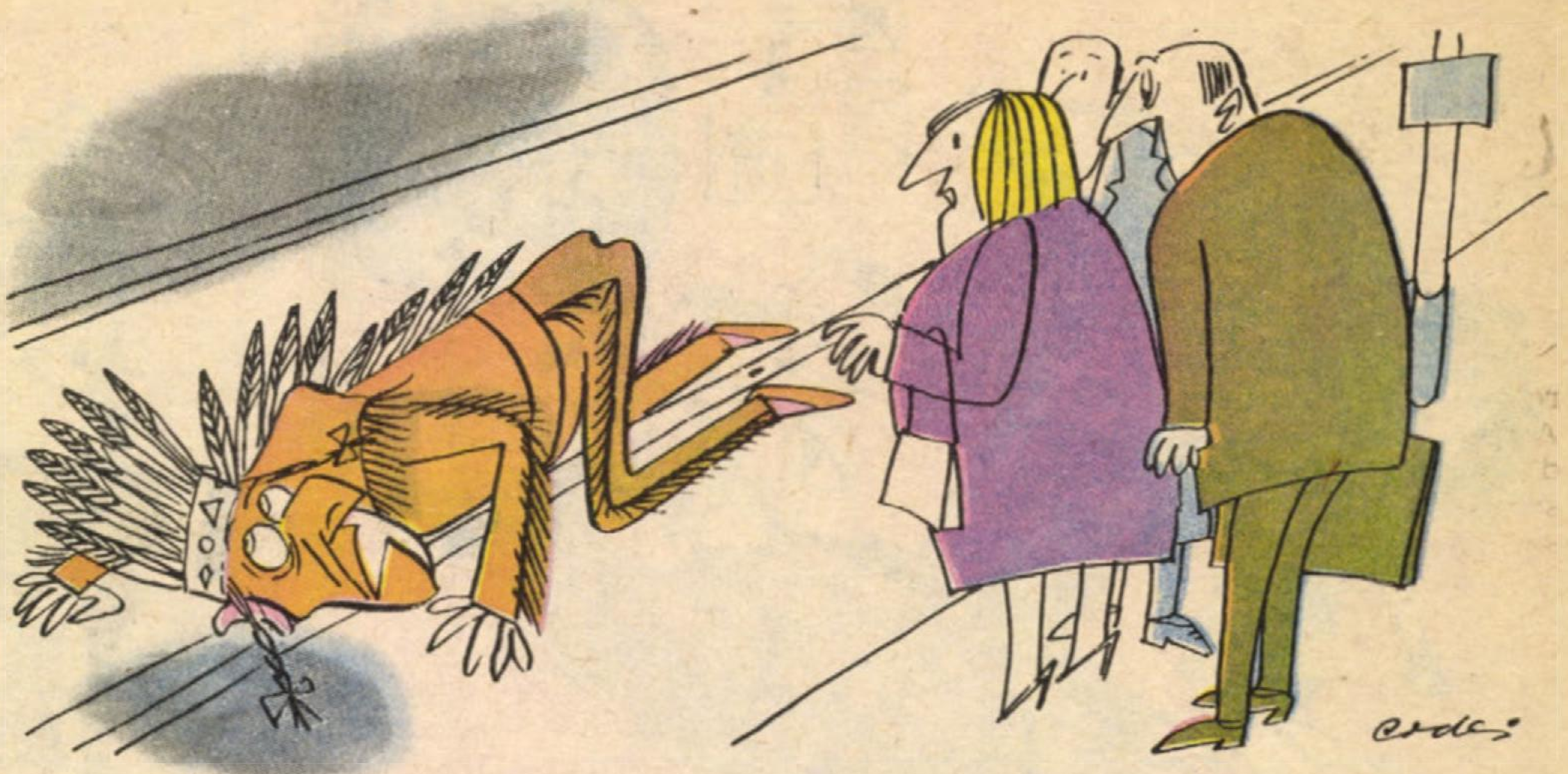
És akinek van szakálla, az milyen inget viseljen?

Vas József
Miskolc, Arany J. u. 31

LELEMÉNYES UTCASEPRŐ

A RÁKÓCZI ÚTON

– A villamos nem jön, csak a magyarázat.

A KÍSÉRTETAUTÓ

Mostan pedig elmondok egy ízig-vérig mai történetet. Lesz, aki mesének véli — eleinte magam is erre hajlottam — mert e történetben némely hihetetlen elem is felbukkan. De vajon nincsenek-e valószerűtlenségek mai életünkben?

A történet színhelye valamilyen fő-illetékes szerv, ahová beidézték a Háncsellenőrző Intézet vezetőjét és gépkocsi előadóját. Felelősségre vonták őket: a határidő lejárta után sem adták le a vállalat személygépkocsiját, amelynek használatát megvonták tőlük.

— De leadtuk ... — így az intézet.

— De nem ... — így a főszerv.

— De igen ... — így az intézet.

— De elvtársak — így a főszerv —, hiszen meggyőződtünk róla, hogy még öt perccel ezelőtt is ott állt a Polski Fiat a maguk székháza előtt.

A Háncsellenőrző két embere összenézett. — Szóval megint visszajött ... — sóhajtott a gépkocsielőadó és gépkocsi helyett előadta a következőket.

Amikor a nagy vihart felkavart autóleadás határideje lejárt, az intézet sofőrje annak rendje-módja szerint be akarta vinni a szürke Polski Fiatot a kijelölt telepre. Útközben azonban meglepő dolgot tapasztalt. A Polski megmakacsolta magát, ha előrekapcsolt, hátrament, ha hátrakapcsolt, előrement, ha gázt adott neki, a kocsi fékezett, a telep kapujában pedig végképp nem moccant, úgy kellett lökdösni.

Mikor ez nagynehezen megtörtént, a sofőr autóbuszra szállt és visszament az intézetbe. Ám ahogy a kapu elé ért, mit látnak szemei? Ott áll a Polski Fiat, melyet az imént a telepen hagyott. Érdeklődött, ki hozta vissza, de senki nem tudott semmiről. Jelentette az esetet az igazgatónak és a gépkocsielőadónak. Azok kimentek a ház elé, könnyes szemmel megcirógatták a jó öreg Polski motorházát, aztán utasítást adtak: holnap megint csak el kell vinni az autót, be kell szolgáltatni a telepen.

Ott már várta a Polskit egy illető, aki korábban szemet vetett volt reá. Huszonnégy óra sem telt el, a Polski Fiat, mint közületi gépkocsi megszűnt létezni, magántulajdonba került.

Két napig nem történt semmi. Harmadnap azonban a Háncsellenőrző Intézet valamennyi tisztviselője fürtökben lógott az irodaablakokban és élénk figyelemmel kísérte az utcán lezajló különös jelenetet. Egy köpcös, cvikkeres magánszemély verejtékben fürödve próbált mozgásra bírni egy Polski Fiatot, mindhiába. — Jössz haza, te bitang! — üvöltötte az ismeretlen — nyilvánvalóan a porszürke Polski új gazdája — és minden erejét megfeszítve igyekezett eltaszigálni az autót a kapu elől.

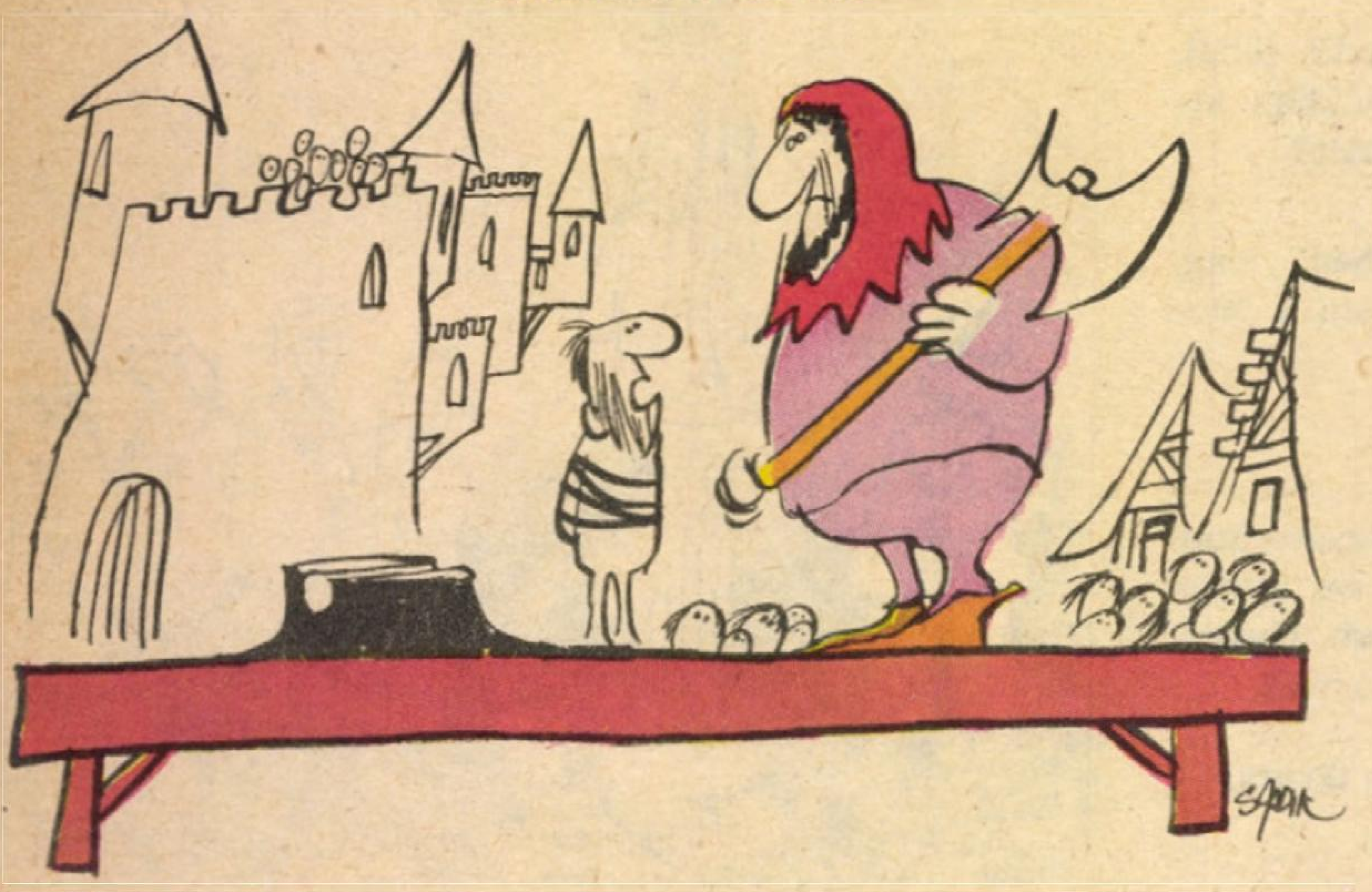
— Képzeljék megvettem ezt a bestiát — magyarázta felindultan a gépkocsielőadónak — és ma elindultam vele a Balatonra. De alig értem ki a Körútra és tettem ki az irányjelzőt jobbra, a kocsi balra kanyarodott. Vissza akartam fordulni, de csak ment egyenesen tovább. Attól kezdve mindig mást csinált, mint amit én akartam, kétszer nagy ívben balra kanyarodott, belépett a körforgalomba és a lehető legrövidebb útvonalon errefelé vette útját. Ideérve, megállt a maguk háza előtt. Azóta képtelen vagyok elindítani.

— Teljesen tehetetlenek voltunk — fűzte tovább a szót a gépkocsielőadó a tárgyaláson — de igyekeztünk a törvény betűje és szelleme szerint eljárni. Kihívtuk az autómentőt, daruval felrakattuk a Polskit és a kis ember lakására szállítottuk. Persze annak már elment a kedve a rakoncátlan autótól és másnap sebtiben eladta egy zöldségkereskedőnek, aki harmadnap hajnalban a vásárcsarnokba indult vele. Ám még ugyanezen a napon, amikor tisztviselőink megérkeztek a munkába, a Polski ismét ott állt a székházunk előtt. A volánnál nem ült senki, de a kocsi csomagtartója és utastere tele volt paradicsompaprikával, meg kelkáposztával. A gépkocsin külsérelmi nyomok nem látszottak — fejezték be védekezésüket a Háncsellenőrző Intézet jelenvolt képviselői, majd hozzátették. — Kérjük a szóban forgó Polski Fiat használatunkba való visszaadását. A rendelet csak azt írja elő, hogy a közületnek meg kell válnia a gépkocsitól, de arról nem rendelkezik, mi a helyzet, ha a gépkocsi nem akar megválni a közülettől.

Jellemző hatóságaink merevségére, hogy a védekezést, mint tudományosan megalapozatlant, visszautasították. Minden bajnak az az oka, hogy híjával vagyunk a képzelőerőnek.

Novobáczky Sándor

BÜROKRATA ÜGYFÉL

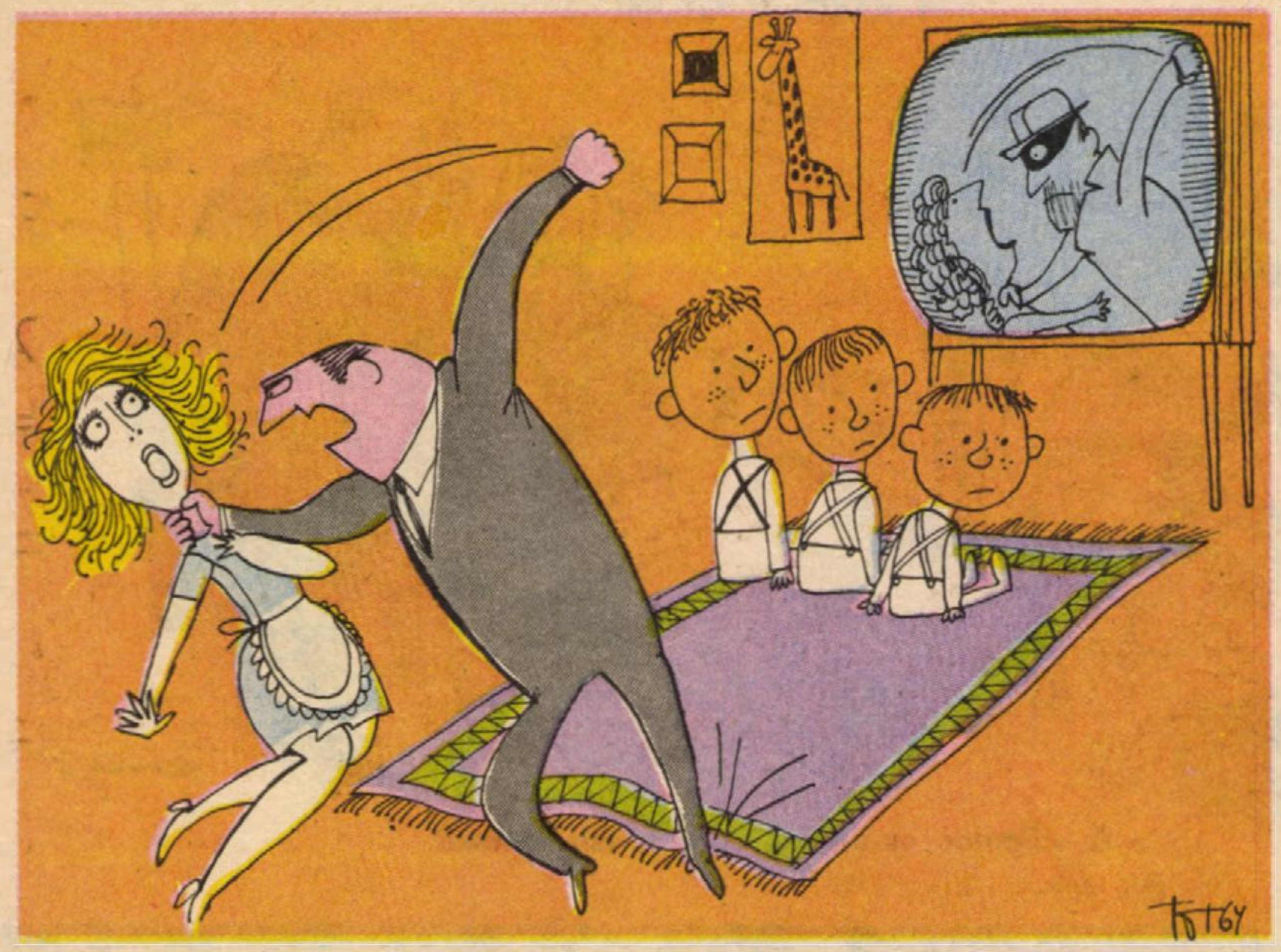
– Mivel tudja igazolni, hogy ön jogosult a kivégzések végrehajtására?

VASÁRNAP ESTE

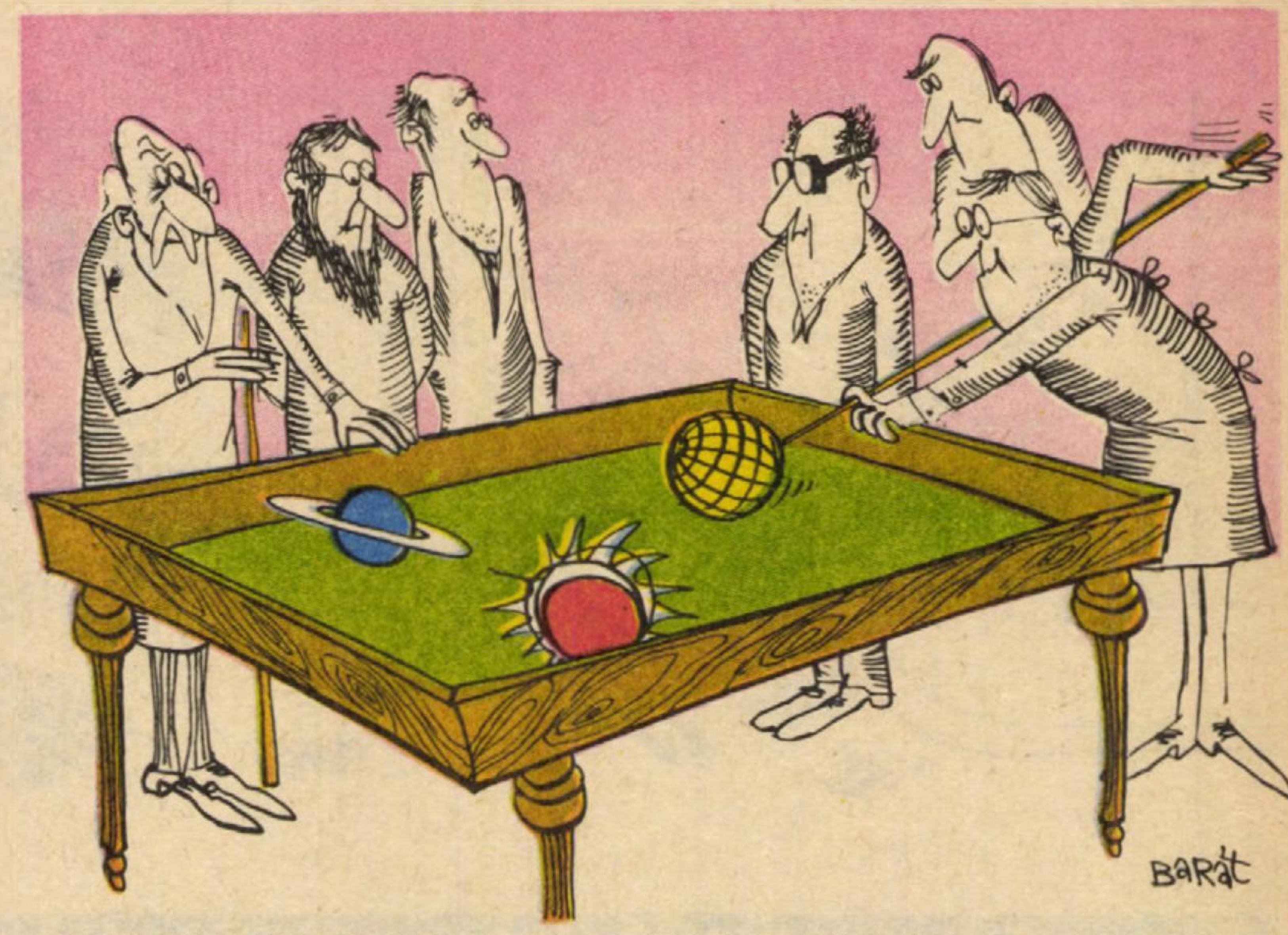
– Látja, szomszéd, a férjem mindig ezt a cirkuszt csinálja, ha vissza kell mennünk a városba!

PEDAGÓGIA

– Ilyen műsort engedsz nézni a gyerekeknek?!

TUDÓSKLUB

Belgyógyászati diagnosztika

Nadrágkosztümös, fiatal lány kopogtatott be hozzám a minap. Húszévesnek véltem, mint később kiderült, nem sokat tévedtem: valójában huszonegy éves.

— Mit tetszik gondolni — kérdezte illő tisztelettel —, hogy ha én feljövök Szegedről Budapestre, hogy a Corvin Áruházban egy irhabundát vásároljak, akkor kiszolgálnak-e engem?

— Természetesen — feleltem —, mindenkit kiszolgálnak, aki vevőként jelentkezik az áruházban.

— És, ha teszem fel — kérdezősködött tovább a kislány — egy pesti cipőboltban csizmát szeretnék vásárolni, engem, a vidékit, ott is kiszolgálnak?

— Már hogyne szolgálnák ki — válaszoltam a megengedettnél talán kissé emeltebb hangon, mert bosszantott már, hogy ilyen gyermeteg kérdéseket tesz fel nekem, ez az egyébként rokonszenves szegedi kislány; Jolánkának hívják, harmadéves hallgatója a Szegedi Orvostudományi Egyetemnek. Nyilván látta ingerültségemet, és halkan megjegyezte:

— Elnézését kérem, hogy ilyen különös kérdésekkel zaklatom, de rendkívül rossz tapasztalatokra tettem szert az elmúlt huszonnégy órában Budapesten.

— Csak nem azt akarja mondani, kedves Jolánka — faggattam —, hogy a Corvinban nem adtak el önnek irhabundát, vagy a cipőboltból kiküldték azzal, hogy vidékit nem szolgálnak ki?

— Erről szó sincs — mondta most már vidámabban Jolánka. — Szeptember óta nem tudtam Szegeden megkapni Petrányi: *Belgyógyászati diagnosztika* című tankönyvét. Hétről hétre hitegettek a szegedi könyvesboltok, hogy majd megérkezik, de nekem decemberben már vizsgáznom kell, nem várhattam tovább. Felutaztam Pestre, gondoltam, itt bizonyára megkapom.

— Na és, nem kapta meg?

— De megkaptam.

— Akkor mi a probléma?

— Nem ok nélkül tettem fel önnek a kérdést, hogy kiszolgál-e engem, mint vidékit az áruház vagy a cipőbolt — kezdte magyarázni az iménti, furcsának ható kérdéseit Jolánka. — Most jövök a Baross utcai Medicina könyvesboltból. Boldog voltam, hogy kérésemre azonnal a pultra tették a Belgyógyászati diagnosztikát. Az eladó kérte a diákigazolványomat, megmutattam neki, erre visszatette a polcra a könyvet és közölte velem, hogy a szegedi diákigazolvány Pestre nem érvényes, nem tudja kiadni nekem a könyvet. De mégis kiadja, hogy ha a hatvankilenc forintos kedvezményes diákár helyett kifizetem a százhárom forintos teljes árat. Mert vidékre nem érvényes a pesti kedvezmény. Ezért került nekem harmincnégy forinttal többe a tankönyv, mint egy pesti diáktársamnak kerülne.

— Ezért kérdezte tehát, hogy a pesti boltokban kiszolgálnak-e vidékit?

— Ezért.

— Nos, rendben van, majd megkérdezem a Medicinától.

*

Nem volna egyszerűbb, kedves Jolánka, ha átiratkozna a Budapesti Orvostudományi Egyetemre?

Földes György

MOZGÓLÉPCSŐT MINDENHOVA!

EMBERI TÖRTÉNET

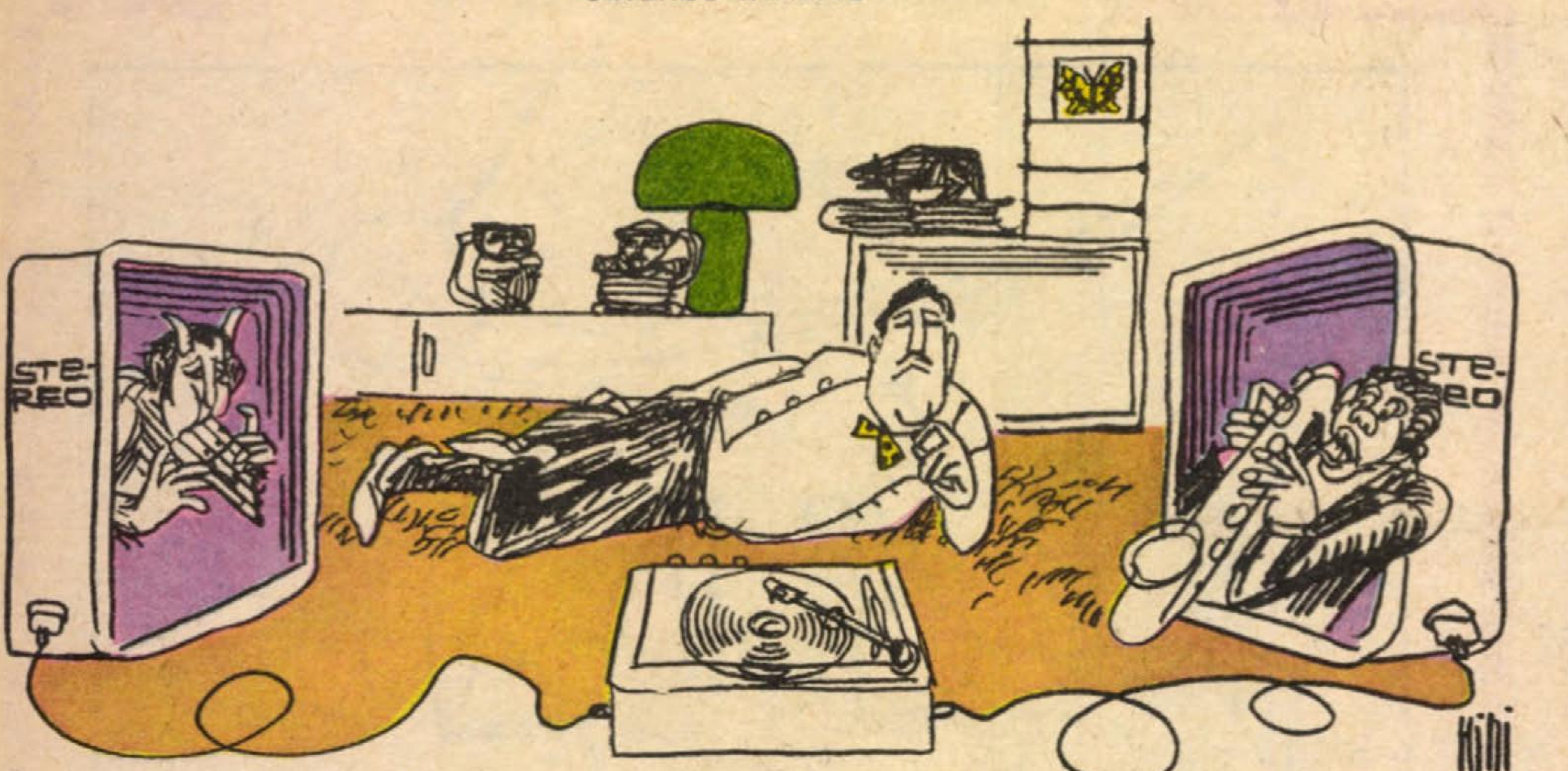
A Punch munkatársai őrjáratot végeztek Londonban, a talált tárgyak osztályán. Legérdekesebb leletük egy hatalmas sírkő volt, amely már hónapok óta hevert ott, és a következő felírást viselte: „Sosem felejtünk."

AGILIS ELNÖK

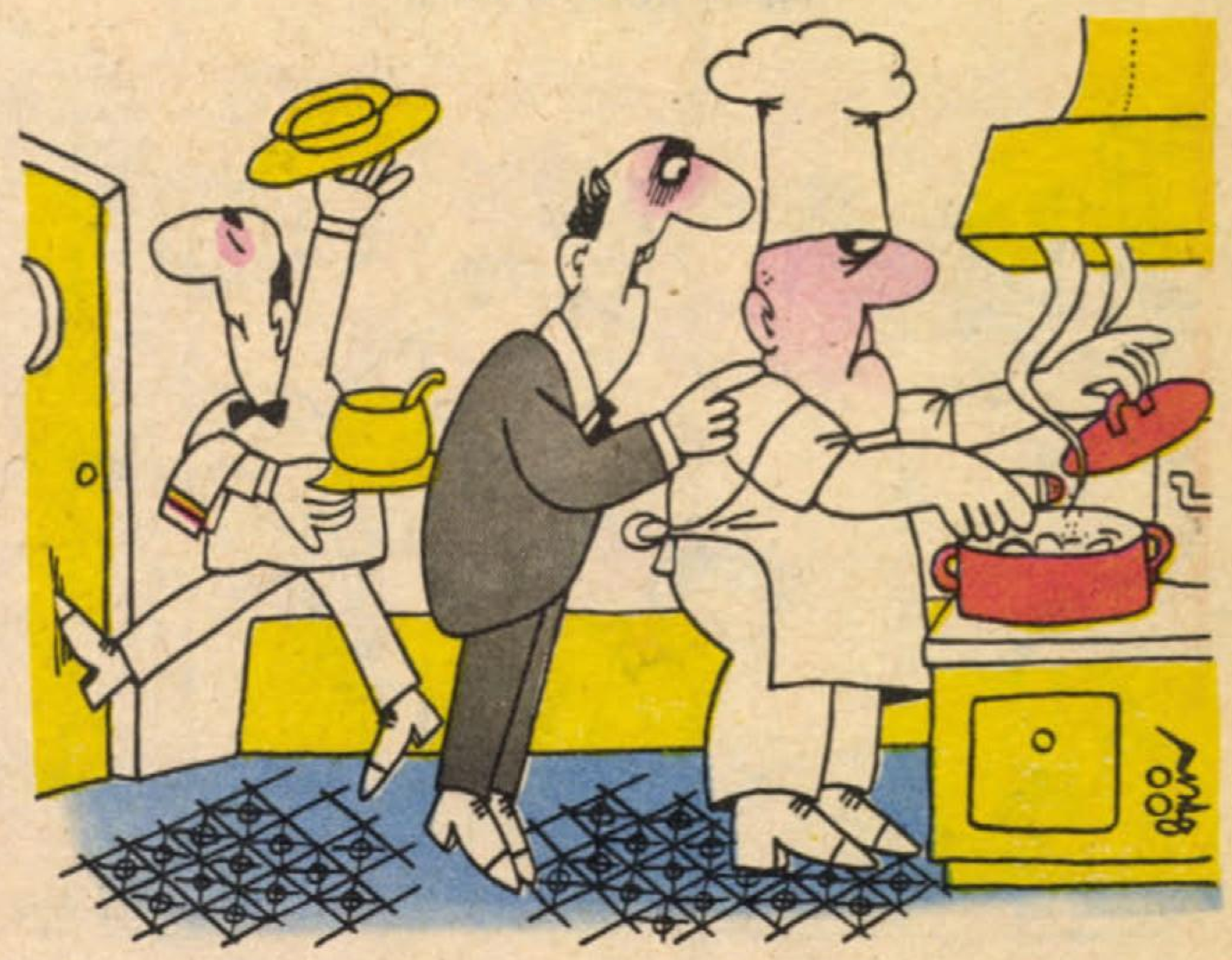

– Na, mit szólnak hozzá, asszonyok? Mégiscsak más, mint az az ócska kerekeskút!

SZTEREO-ÍNYENC

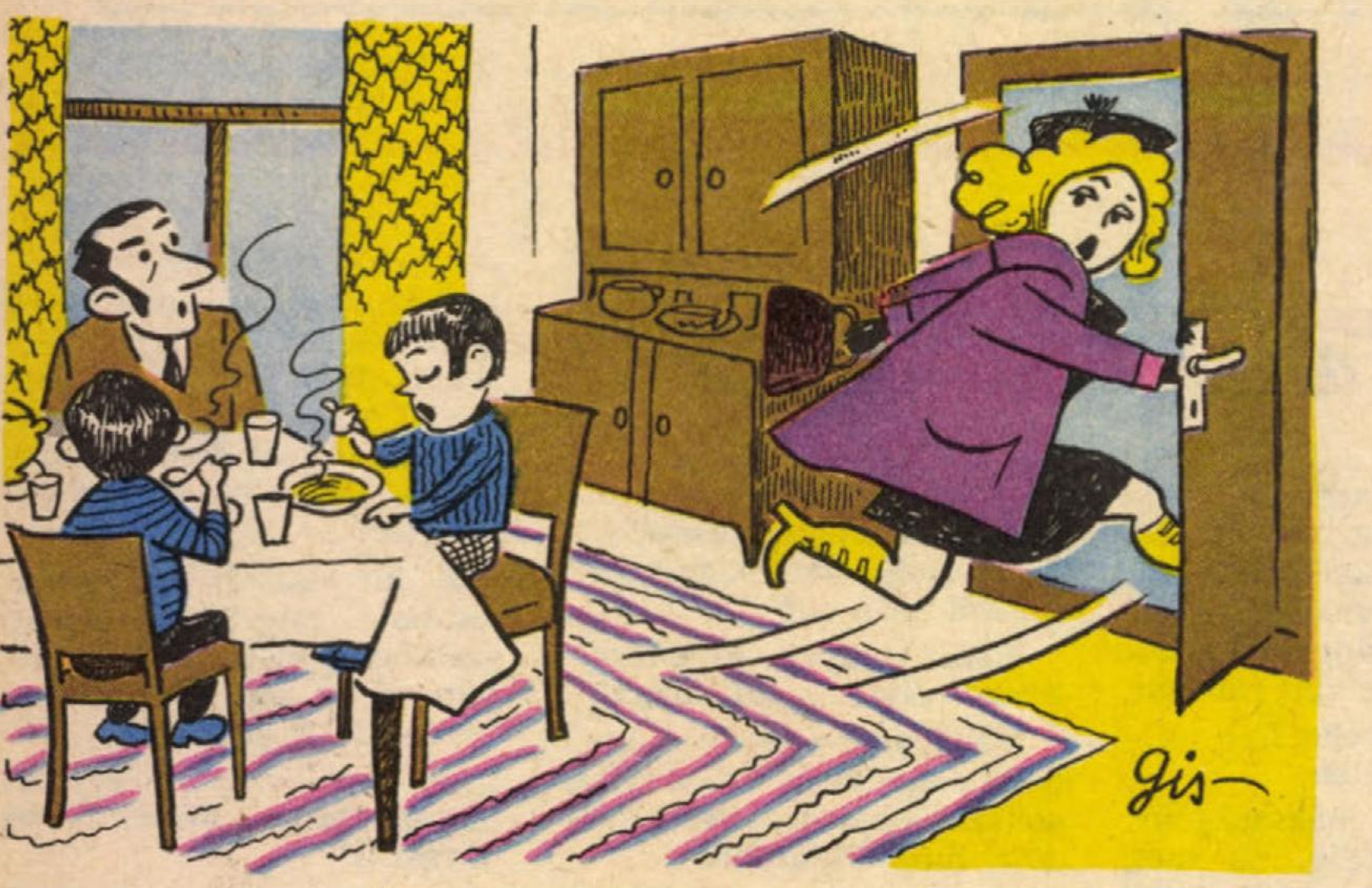

KÉNYES VENDÉG

– Elnézést, de szeretném látni, elég paprikát tesz-e a pörköltömbe...

VÁLTOZÓ VILÁG

– Szervusztok, rohanok a meccsre!

A PESTI UTCÁN

– Húzzon csak bátran, hátha szerencséje lesz!

DÖNTÉS

Elkészült a hatalmas irodaház. Már csak a díszes kapu felszerelése maradt hátra. A munka elvégzésére hivatott mesterember megkérdezte az építkezés főmérnökét:

— Kifelé nyíljék, vagy befelé?

— Teljesen mindegy! Ahogy akarja! — felelte a főmérnök és el akart szaladni, de a mester elkapta a kabátja szélét.

— Nekem is tökmindegy! Éppen ezért tessék dönteni az ügyben. Nem szeretném, ha utólag azt mondanák: rosszul csináltam — mondta a mester, aki nemcsak a kapuszereléshez értett, hanem ismerte a dürgést is.

— Majd megkérdezem a tervezőt, ez az ő dolga — szólt a főmérnök, a mester pedig visszament a helyére és kényelembe helyezte magát.

— Tudod, kérlek — mondta a tervező —, a beruházó úgyis mindenben a hibát keresi. Ha befelé nyílik a kapu, az lesz a baja, hogy kicsi a belső tér. Ha kifelé nyílik, azt kifogásolja, hogy akadályozza az utca forgalmát. Én nem adok támadási felületet. Várjatok a dologgal, majd megkérdezem a beruházótól.

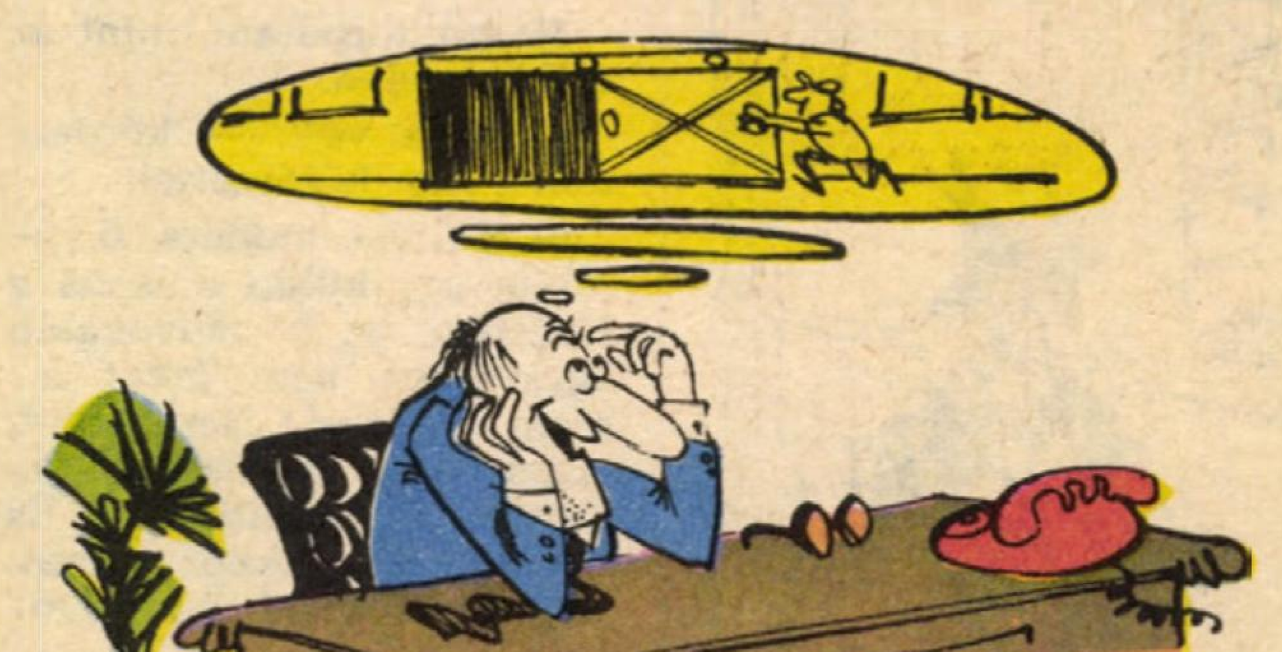
A beruházó — az irodaház igazgatója —, éppen külföldön tartózkodott, a helyettese pedig, az egyszemélyi felelősségre hivatkozva, távollétében nem akart dönteni. A felvonulási épületeket nem lehetett lebontani, mert a mester joggal ragaszkodott az öltözőhöz, zuhanyozóhoz és az üzemi étkezőhöz, melynek tíz alkalmazottja már csak kettőjükre, a mesterre és a segédjére főzött.

Mire az igazgató hazaért, már javában állt a botrány. Több újságcikk jelent meg a kapu nélküli irodaházról, melynek őrzésére hat embert vettek fel.

Az igazgató rettenetes haragra gerjedt és összehívta a vezetőséget:

— Tehetetlen társaság! Egy ilyen jelentéktelen ügyben sem tudnak dönteni? Szégyelljék magukat! — háborgott, majd többször az asztalra csapott. Aztán megenyhülve fordult az egybegyűltekhez: — Nos, befelé vagy kifelé nyíljék az a vacak kapu?

A szűk vezetőség nem tudott dönteni, ezért összehívták az osztályvezetői kollégiumot, mely több napos vita után úgy határozott: kijelölnek egy bizottságot, mely a kérdést Európa nagy irodaházain tanulmányozza.

Ezalatt a mester még egy beosztottat kapott, mert a huszonegyezést már nagyon unták és az ultihoz tudvalevőleg három játékos szükségeltetik.

Az ügy vizsgálatára alakult bizottság alapos munkát végzett. Három kötetnyi dokumentumot gyűjtött össze, mely részletesen taglalta mindkét lehetőség előnyeit és hátrányait. Bőségesen hivatkoztak külföldi példákra, melyeknek egybevetése után kiderült, hogy van ahol kifelé, van ahol befelé nyílik a kapu, a helyes megoldást a helyi adottságoknak megfelelően kell kiválasztani.

Ezalatt a kapuszerelő mester nyugdíjba ment, az egyik segéd ellen fegyelmit indítottak, mert a kapuból tévéasztalkákat fabrikált. Kellett neki a pénz. Az ultiban mindig veszített. Az új munkaerőket egy másik építkezésről vezényelték az irodaházhoz, de ezúttal óvatosabbak voltak, mert egy felelős brigádvezetőt is állítottak melléjük.

Az igazgató végigkilincselte valamennyi felelős szervet, de mindenhonnan azzal utasították el, hogy nem csorbíthatják a vállalati önállóságot, neki kell tehát eldönteni, hogy merre nyíljék az a kapu.

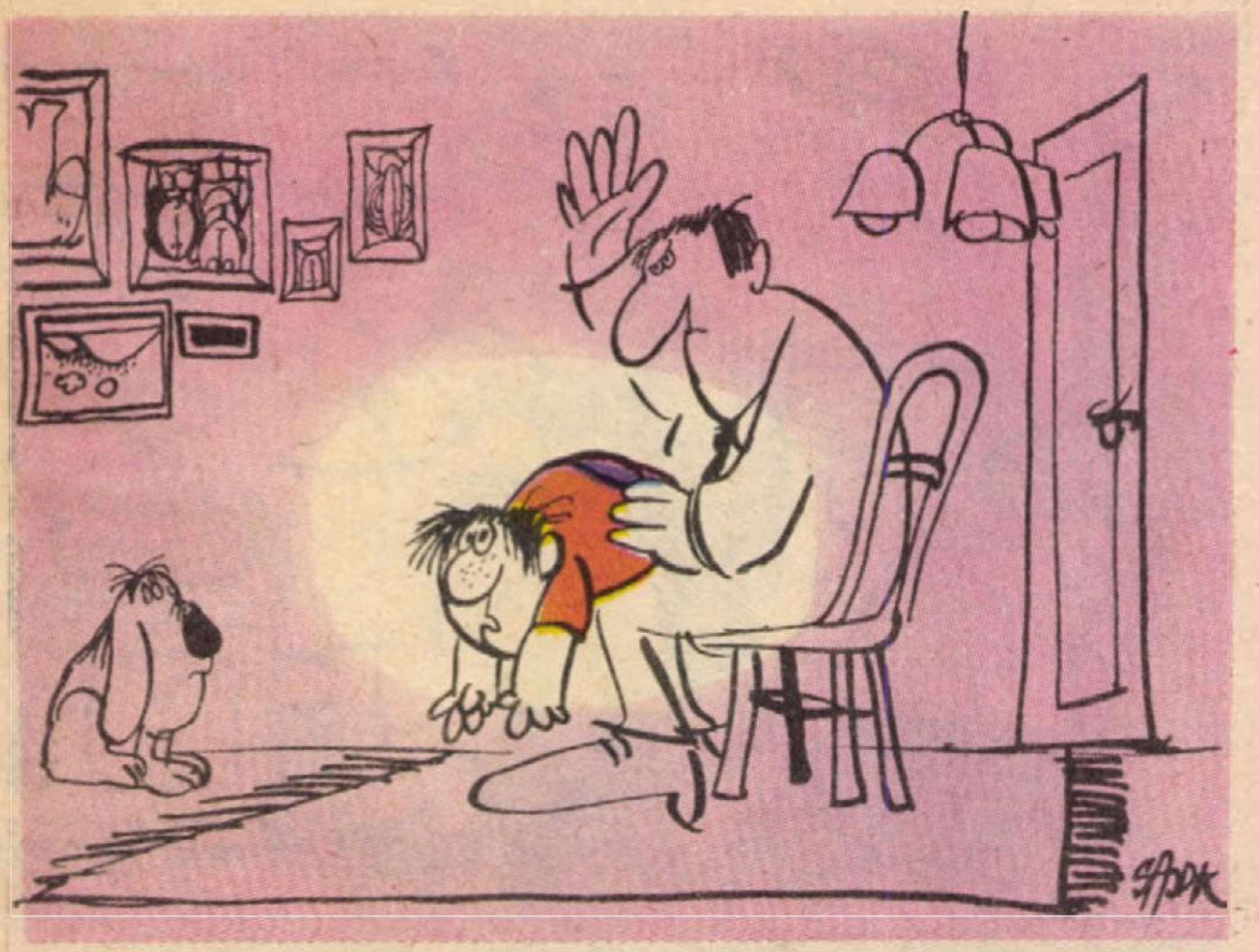
A felettesek elzárkózásából, a beosztottak tartózkodásából az igazgató arra következtetett, hogy provokációval áll szemben. Az irodaház valamennyi dolgozója felfokozott várakozással figyelte az eseményeket és mindenkit csak az érdekelt, hogy kifelé vagy befelé nyílik-e majd a kapu. Az igazgató már a lemondás gondolatával foglalkozott, amikor zseniális ötlete támadt. Közölte a tervezővel, hogy az irodaházra egy tolóajtót kell szerelni, mivel az modern és a forgalmat sem akadályozza, valamint a belső teret sem csökkenti. A tervező utasította a főmérnököt, aki közölte a döntést a brigád vezetőjével. Az ultiban kifáradt emberek boldogan láttak munkához, midőn a harmadik napon az egyik munkás megkérdezte a brigádvezetőt:

— Balról jobbra, vagy jobbról balra tolódjék az ajtó?

— Teljesen mindegy! Ahogy akarja! — felelt a brigádvezető és el akart szaladni, de a munkás elkapta az overállja szélét és kezdődött minden elölről...

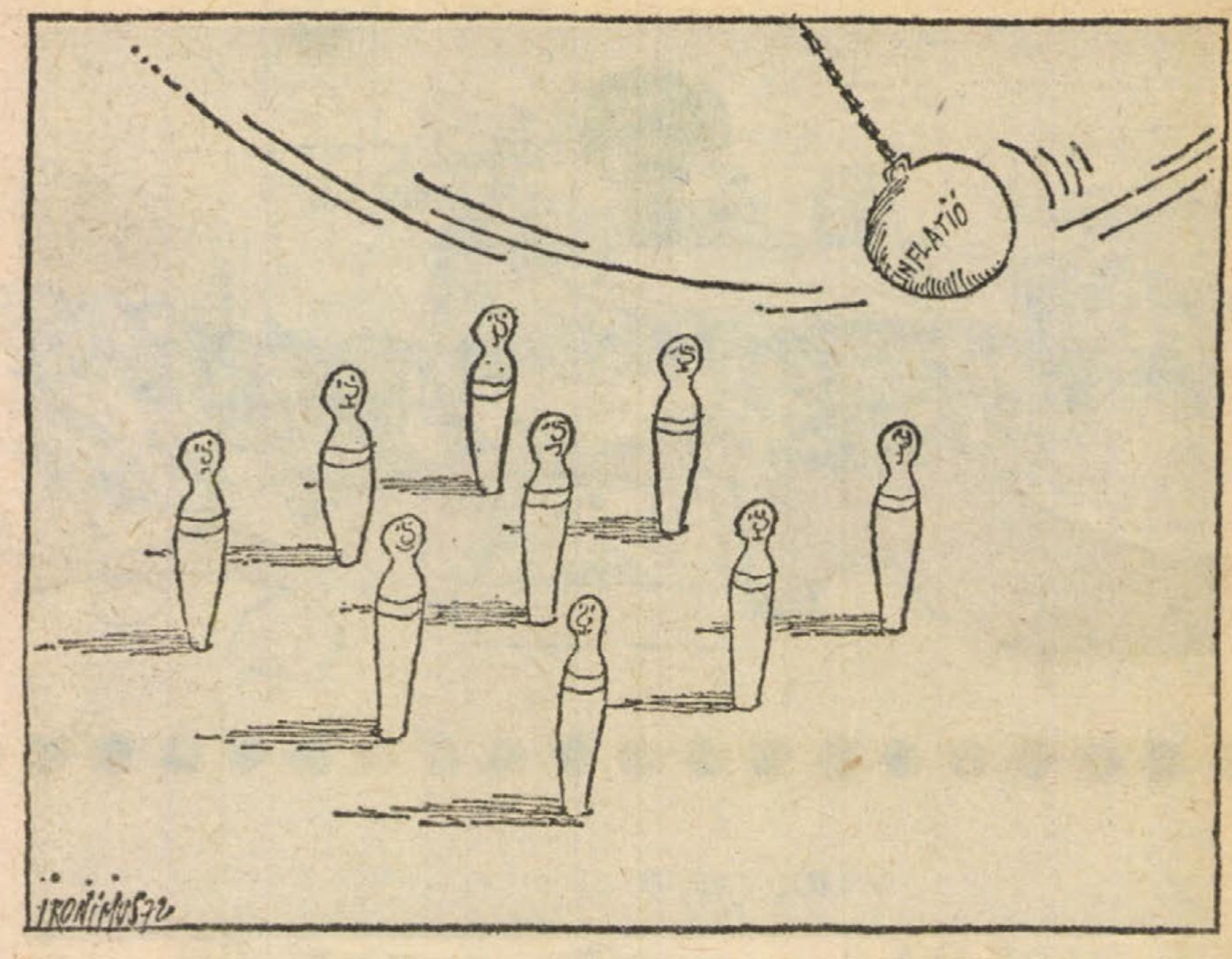
Ősz Ferenc

MEGÉRTŐ GYERMEK

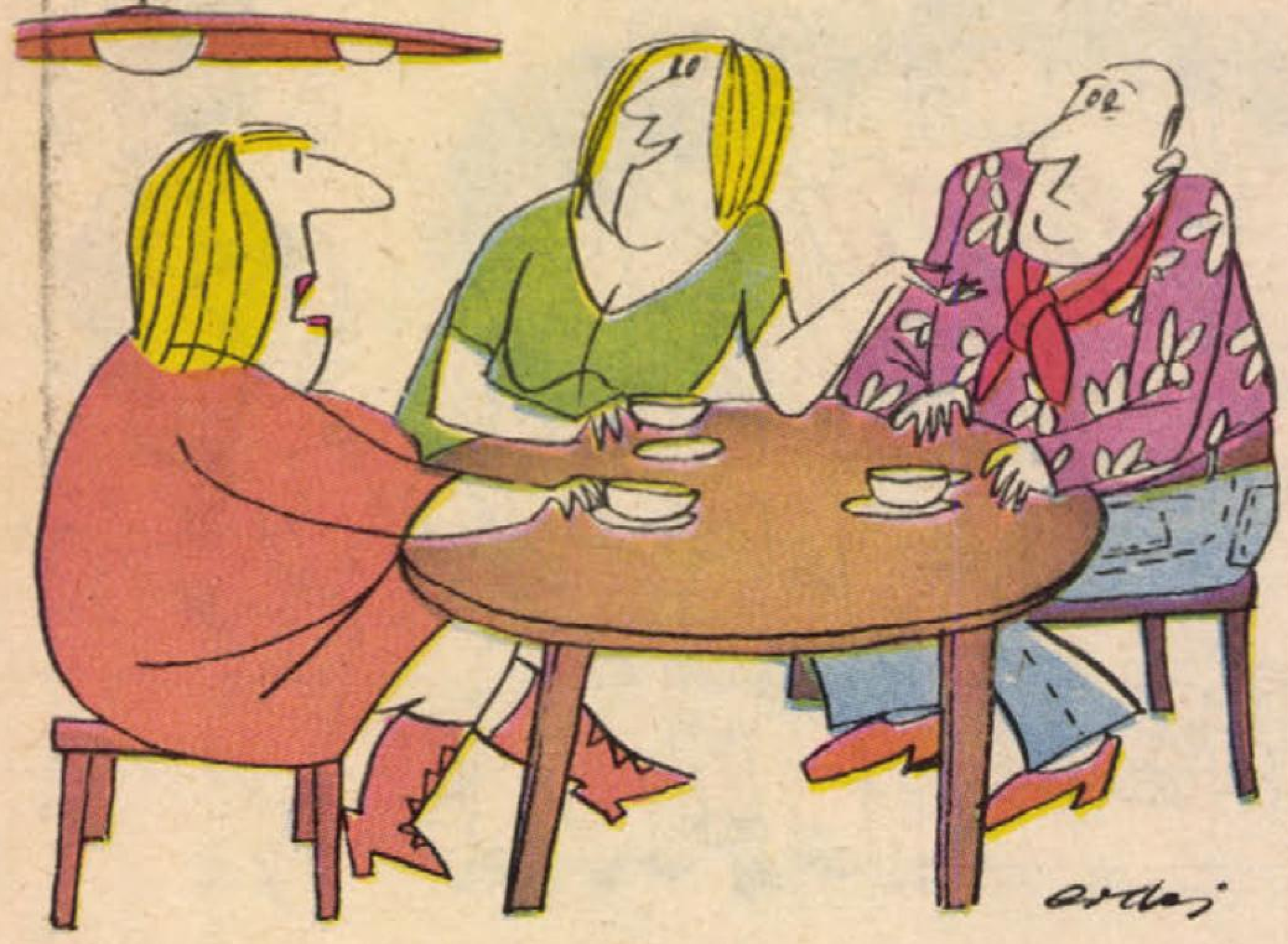
– Papa, már megint felbosszantott a főnököd?

NYUGAT-EURÓPA ÉS AZ INFLÁCIÓ

(„Die Weltwoche", Svájc)

TAKARÉKOSSÁG

– Nálunk olcsó a ruházkodás. A férjem a gyerek kinőtt ruháit hordja.

CSALÁDIAS PATIKA

– A szokásost?...

SZEMLÉLET

Távoli barátom, Vótjób Márton, ismert labdarúgó-szakvezető. Fél évvel ezelőtt az utcán találkoztam vele, bizonyisten rossz volt ránézni.

— Mi van veled? — kérdeztem rémülten.

— Vége a házasságomnak! — mondta, és meg kellett fognom, mert megtántorodott a fájdalomtól. — Az én imádott Máliám nem szeret többé. Ki hitte volna?! — kiáltotta és egy nagy könnycsepp jelent meg a szeme sarkában.

— De hát mi történt? — próbáltam erőt önteni belé. — Hátha segíthetek rajtatok!?

— Nem lehet — horgasztotta le Vótjób a fejét —, de ha érdekel, hát hallgasd meg: Mália három napon belül kétszer elsózta a levest!

Megtántorodtam, mint az előbb Vótjób.

— Ez a vég? — kérdeztem rossz közérzettel.

— Ez! — mondta ő. — Mália egy külön klasszis a főzésben, az ő színvonalán egyszerűen *nem lehet* elsózni a levest! Nem lehet, érted!? — hadonászott Vótjób kétségbeesetten. — És ha lehetett, akkor annak sokkal súlyosabb okai vannak!

— Kétszer sózta meg, véletlenül — próbáltam megfejteni.

— Ne keress mentséget! — torkolt le a kiváló labdarúgó-szakvezető. — A baj gyökereit lásd! Mália nem szeret, nem érdekli, hogy mit főz nekem, lelki válságba jutott, én szembenézek a tényekkel. Nem a leves van elsózva, hanem ő maga, Mália!

— És most mit teszel? — kérdeztem nyugtalanul.

— Elválok tőle — mondta Vótjób karikás szemekkel — és megpróbálok mindent elölről kezdeni!

Kezet nyújtott és energikusan elvonszolta magát.

Néhány nap múlva ismét összeszaladtunk. Ezúttal sokkal jobb kedvvel üdvözölt, mint legutóbb:

— Van remény! — szólt sokatmondóan.

— Máliával?

— Hát persze! — bólintott és rámkacsintott. — Ez az asszony tegnap egy olyan töltöttkáposztát főzött, de olyant!

— Rutinmunka! — jegyeztem meg, hogy ne bízza el magát. — Egy töltöttkáposztát nem lehet elrontani!

— Nem-e?! — kiáltott fel Vótjób. — Hajaj! De ebben a töltöttkáposztában egyetlen töltelékben benne volt Mália egész konyhaművészete! Nagyon szeret engem ez az asszony, ha akar!

— Hát nem váltok? — kérdeztem elégedetten.

— Minden rendbejön, meglásd! — csapott a vállamra szakvezető barátom. — Egy egészen új szellemű asszonyt találhatsz a konyhában, mintha kicserélték volna!

— És a levesek?

— Nem vagyok elfogult — mondta Vótjób —, láthattad, szembe tudok nézni a valósággal. De ilyen leveseket, ilyen ízű levest nem főz az országban senki más, Málián kívül! Nekem elhiheted, ebben én szakember vagyok!

A következő hét vasárnapján, este, jön velem szemben Vótjób, alig ismertem rá. A sírástól egészen bedagadt a szeme.

— Vége! Vége! — suttogta rekedten. — Nincs többé öncsalás!

— Mália? — kérdeztem óvatosan. — Megint nem szeret?

— Micsoda szégyent hozott rám! — nyögte Vótjób és a hajtókámba kapaszkodott. — Külföldi vendégeim voltak ebédre!

— És?

— Odakozmálta az egész házasságunkat! — hörögte a szakvezető. — Mint aki életében nem állt még a konyhában!

— És most mindent elölről kezdesz, ugye? — mondtam megértőn. — Tiszta lábasokkal és új, fiatal asszonnyal?

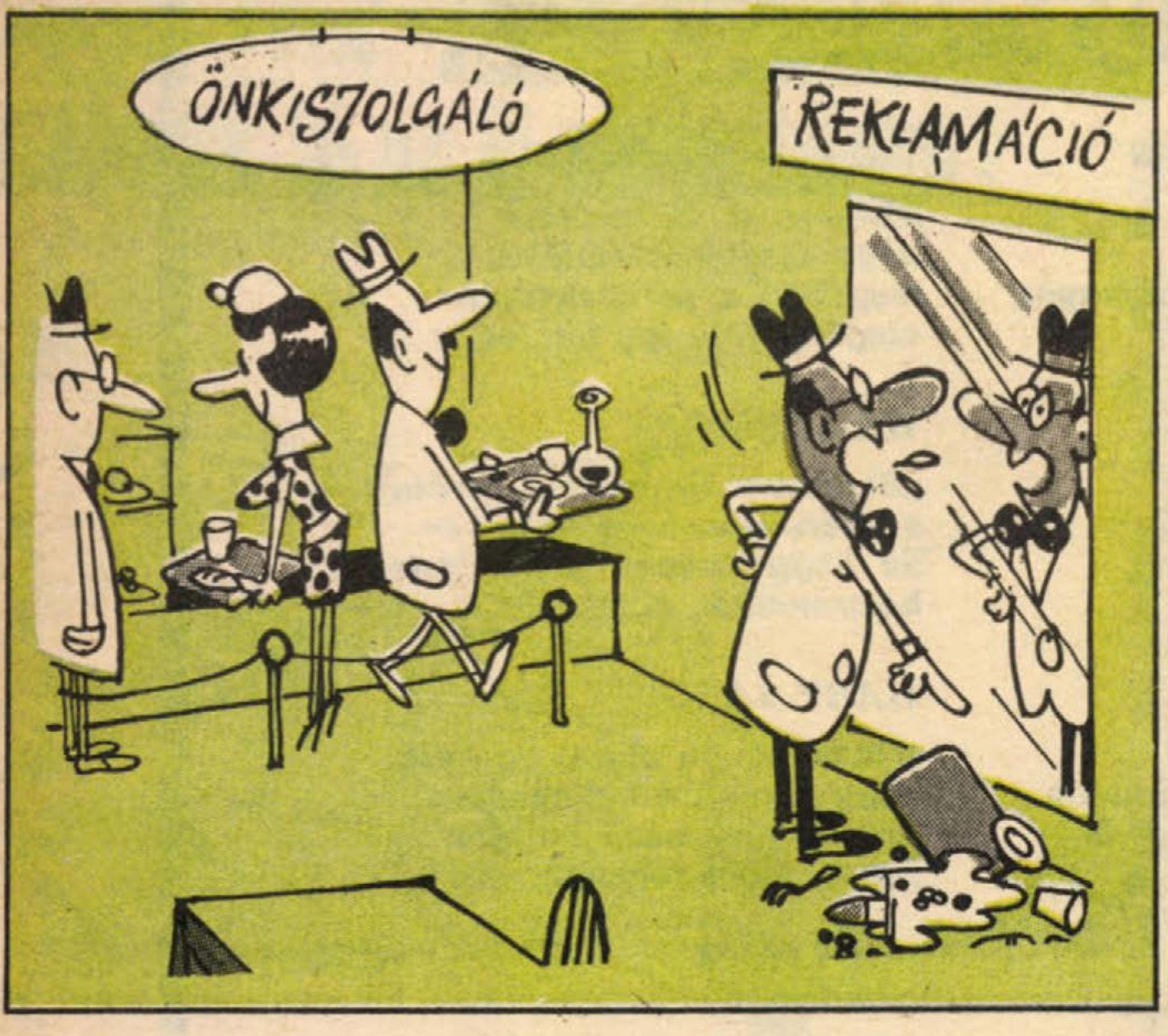
— Mi mást tehetnék!? — válaszolta Vótjób erős akarattal. — Leszámolok mindennel!

Majd a szemembe nézett:

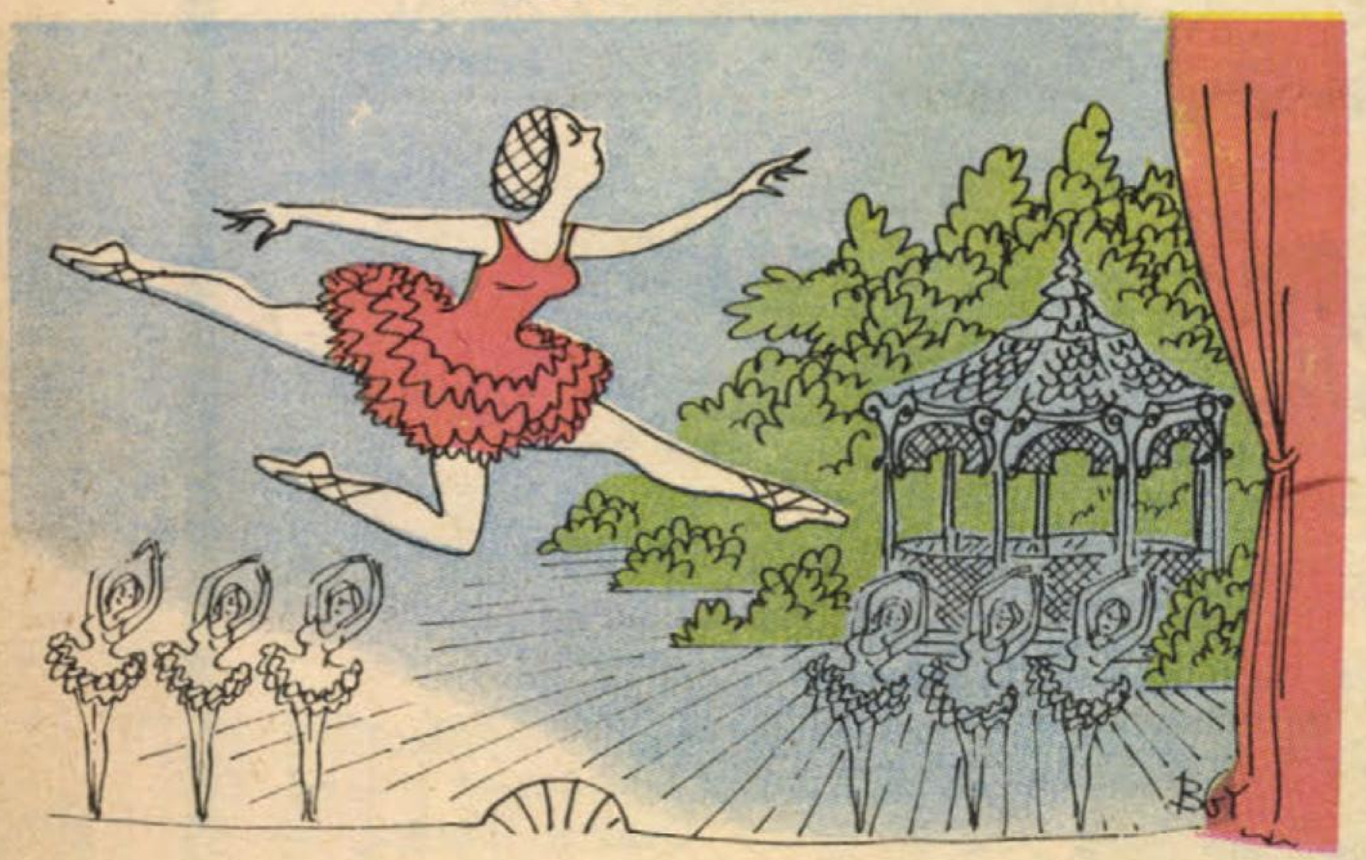
— A szerdai káposztáspalacsintát még megvárom! — mondta és nagy sóhajtással útnak indult.

Somogyi Pál

TÖKÉLETES ÖNKISZOLGÁLÁS

A CSODÁLATOS BALERINA

VIGASZTALÁS

– Még szerencse, hogy a szabad világhoz tartozunk ...

(„International Herald Tribune")

SOROZATOK

Jelenleg a következő sorozatokat nézem a televízióban: a Vidocqot, az Odüsszeiát, a Minden lében két kanált és a Szökevényt.

A tévésorozatokon kívül még más sorozatokat is figyelemmel kísérek. Itt van mindjárt a *„Furfangos menyecske"* című sorozat, amelynek a feleségem a főhőse. Ez már régóta megy nálunk és az egész család nézi. Legutóbb, vagyis tegnap, a „Cselszövény" című epizódot láthattuk: a feleségem elmesélte, hogyan ment férjhez a barátnője.

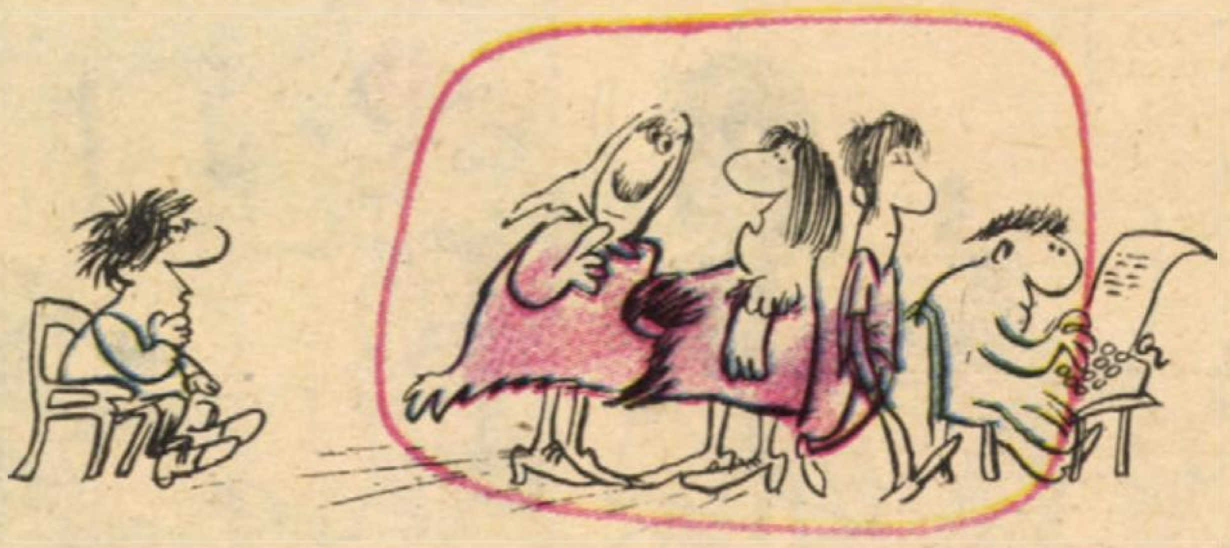
A Vidocq, az Odüsszeia, a Minden lében két kanál, a Szökevény és a Furfangos menyecske című sorozatok mellett állandó nézője vagyok a *„Hallgatag lovag"*-nak. Ebben a fiam játszik főszerepet. A film egy mai fiatalemberről szól, aki látszólag céltalanul ődöng a világban, jál-kel a lakásban és időnként — különböző rejtélyes célokra — pénzt kér, aztán eltűnik. Bevallom őszintén, nem minden epizódot értek, de a feleségem szerint ez azért van, mert már öreg vagyok.

Hetenként kétszer megy nálunk *„Az anyós"* című folytatásos film. Csütörtökön és vasárnap. Minden epizódnak ez a címe: „A temetőben". Az anyósom részletesen elmeséli, hogy kikkel találkozott a temetőben és mit mondtak. A sorozatban kevés a cselekmény, de a temetői képek nagyon szépek, nagyon hangulatosak, és betekintést nyerhetünk egy magyar sírkert mindennapi életébe.

„A titokzatos ház" című izgalmas krimi-sorozatban az édesanyámé a főszerep. Egy hetvenkét éves, bűbájos nénikét alakít, aki egész nap ki se mozdul a lakásból, mégis mindenről tud, ami a házban történik. Ismeri a lakók lépteit, tudja, hogy ki hogyan csapja be a liftajtót, ki hogyan vánszorog fel az avitt lépcsőkön és még azt is tudja: mit mondott november kilencedikén, délután fél háromkor, Zeittingerné a közértben, Amálkának, a nyugdíjas tanárnőnek. A titokzatos ház minden titkát ismeri, de hallgat. Legfeljebb nekem meséli el, mert tudja, hogy bennem megbízhat: hallgatok, mint a sír!

Milyen sorozatot nézek még?

Ja igen! Hetenként hatszor, több órán át nézem a

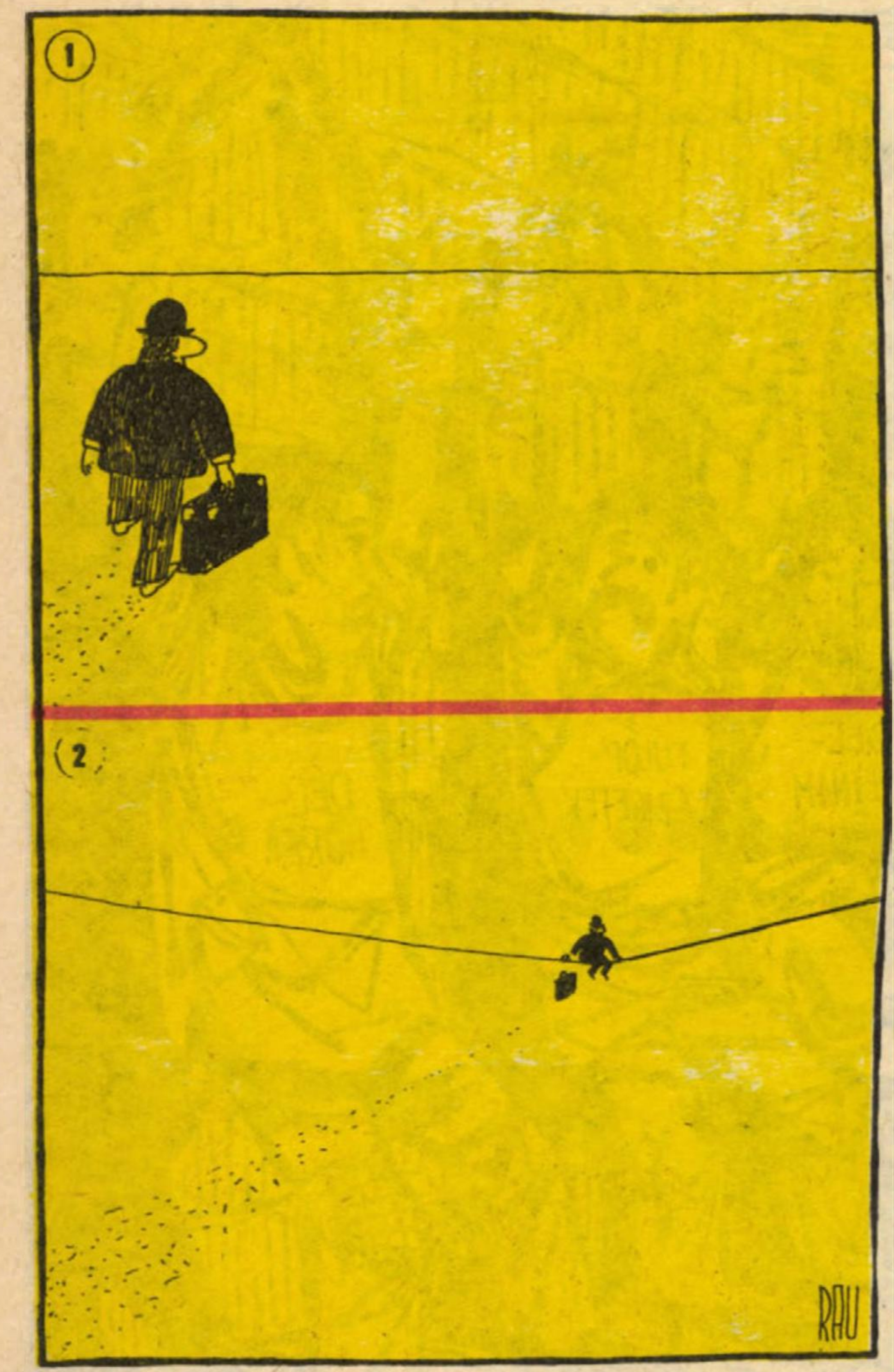
„Rabszolgák" című sorozatot, amely a munkahelyemen játszódik. Ezt muszáj néznem, mert én is játszom benne: az ötödik rabszolgát. Csuda izgalmas film! A rabszolgák güriznek, a főnök pedig állandóan ostorozza őket: „Na, mi lesz? Mikor lesz kész? Miért nincs már kész? Meddig várjak még? Gyerünk! Gyerünk!" A legutóbbi epizódban felejthetetlen volt az a jelenet, amikor a kiéhezett rabszolgák fellázadtak, és elfoglalták a vállalati büfét. Még most is hideg futkos a hátamon, ha visszagondolok rá. Egyesek szerint túlságosan naturalista a sorozat... Lehet, de igaz... Bár a feleségem nem hiszi el: szerinte egész nap csak lógunk és dumálunk...

Aztán negyvenhárom éve nézem a saját életemről készült sorozatot. Eleinte könnyű kis marhaságnak indult, de aztán egyre bonyolultabb, egyre zavaróbb lett...

Hogy hány folytatás lesz, azt nem tudom. Elfelejtették közölni velem.

De végignézem. Tetszik tudni, hogy van ez: ha az ember egyszer már belekezd egy sorozatba, azt rendszerint végignézi. Hátha a következő folytatás jobb lesz...

Mikes György

AKTUÁLIS MESÉK

PIROSKA ÉS A FARKAS

Szólt Piroska a farkashoz:
„Lenyelted, te, otromba?
hogy vigyem így be nagyanyót,
szociális otthonba? . . .”

HÓFEHÉRKE

Ő aztán a csodálatos,
mesebeli mindenes,
mos, takarít, főz és foltoz,
s ráadásul ingyenes.

MÜNCHHAUSEN BÁRÓ KALANDJAIBÓL

Münchhausen egy pesti buszon
így sóhajtott: „Óh, beh jó is
volt hajdanán az a fránya,
kényelmes kis vasgolyóbis!”

AZ ELVARÁZSOLT KIRÁLYFI

Elindult a jó királyfi,
nagy királyok ivadéka,
meglátta a perspektívát,
szegény feje így lett béka . . .

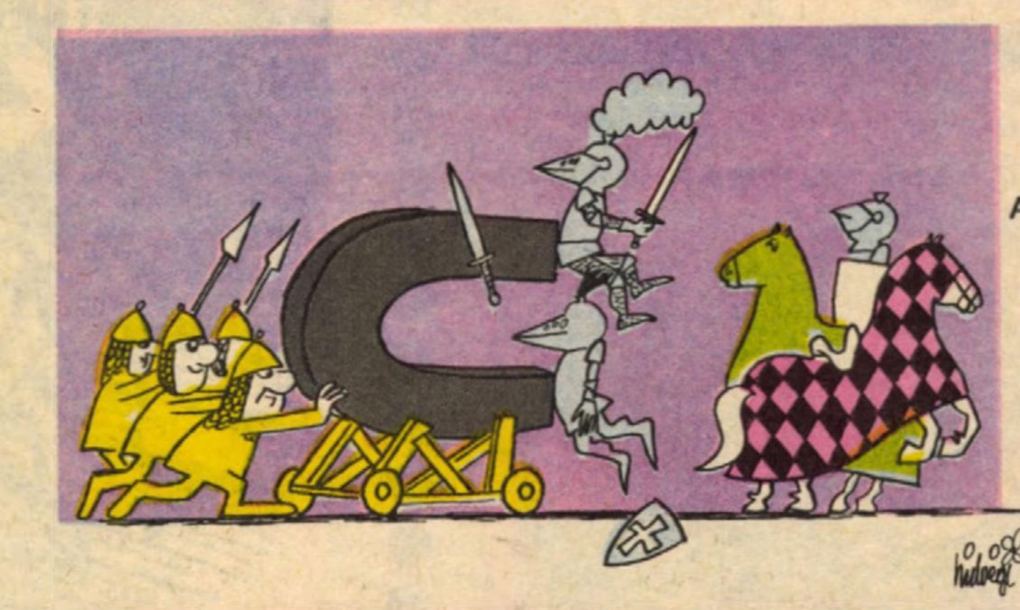
HAMUPIPŐKE

„Elvettem — szólt a királyfi —
a szép Hamupipőkét,
de hogy szerzek neki Pesten
harmincötös cipőkét?”

HÁRY JÁNOS

„Hazudok én olyat, ha kell,
hogy a plafon belereccsen:
Százezredik néző voltam
egy bajnoki focimeccsen!”

(fülöp)

A CSODA-FEGYVER

CSALÁDI ÜGY

A második bé osztály takarékossági versenyét Cekker Rózsi, hétéves kislány nyerte, akinek a vetélkedő során 325 876 forintot sikerült összekuporgatnia. Mikulás Etelka, a titkos favorit eleinte jól tartotta magát, de végül szégyenszemre csak 293 417 forintig vitte és kénytelen volt beérni a második hellyel, mire az osztály azonnal gúny tárgyává tette, takaréklángnak, sőt, csórikámnak titulálta. Mikulás Etelka keserves bömböléssel tette emlékezetessé az eredményhirdetést, miközben kijelentette, hogy ő nem is játszik és szégyeljék magukat az olyan szülők, akik még a legszükségesebbet sem hajlandók megvonni szájuktól a család becsülete érdekében.

Fifike néni, a második bé osztályfőnöke nemcsak szemrevaló pedagógus egyed volt, hanem kutató elme is és így legott megkérdezte a bajnokot, hogy mi a siker titka, miként volt képes 325 876 forintot megtakarítani?

— Majomegyszerű — mondta Cekker Rózsi némileg helytelen szófűzéssel, ami a második bében még megbocsátható, de annál nagyobb tűzzel, ami már a második bében is dicséretes. — Amikor ősszel a cirkuszba mentünk, én zsöllye helyett csak a zártszékre fizettem be és a difit bedobtam a gipszmalacba.

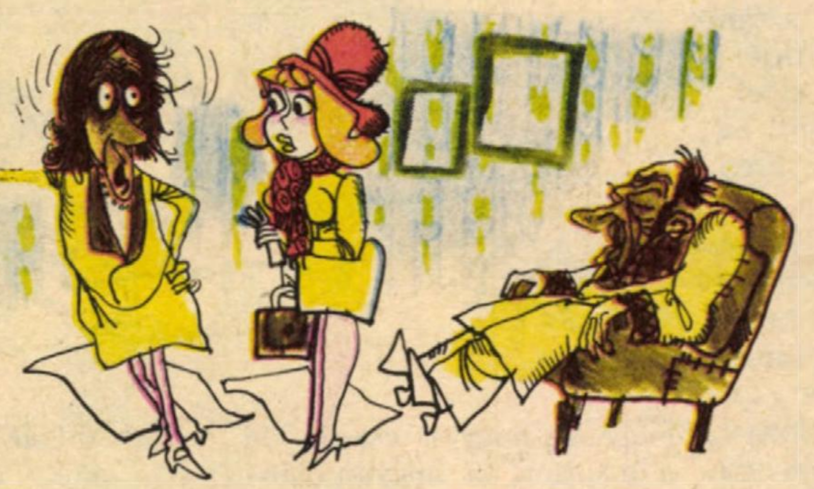
Fifike néni ugyan környezetismeretből szakvizsgázott, de a matematika is erős oldala volt s így percek alatt kiszámította, hogy a cirkuszi zsöllye és a cirkuszi zártszék árkülönbözete még gálaelőadás esetén sem rúghat 325 876 forintra. Ezt felismerni és Cekkerékhez családlátogatás leple alatt becsengetni úgyszólván egyazon pillanat műve volt Fifike néni számára. A csengő azonban nem szólt.

— Tessék inkább kopogtatni — szólt belülről egy fáradt hang. — A harangjátékot ugyanis rég eladtuk.

Cekker anyuka egy kicsit megviseltnek látszott. Szeme beesett és alabástrom fülén átsütött az ellenfény.

— Tessék befáradni — mondta az ajtófélfának támaszkodva.

— Elnézését kérem, egy csep-

pet gyengélkedem. Istenem, szeptember óta nem ettem meleget. Meg lehet szokni.

A lakás pucér volt, mint egy béka, a falon füstös négyszögek jelezték egyszervolt képek helyét, a padlón régi újságok hevertek.

— Tessék helyet foglalni — mondta Cekker anyuka. — Ne, ne oda, a Ludas néha maszatol. A Nők Lapja mégis famentes papírból készült.

A sarokban most egy gyűrött házikabát szólalt meg, amelyben rövid vizsgálódás után Cekker apukát is felfedezhette a figyelmes szemlélő.

— Tetszik tudni, semmi áldozattól nem riadtunk vissza. Kellett nekünk ez a győzelem. Társadalmilag. Fogadok, hogy azok a fejenagy Mikulásék most hónapokig mégcsak a lábukat sem teszik a Szülői Munkaközösségbe. Ugyebár bennünket is takarékosságra neveltek a szüleink. Emlékszem, egyszer egy kétfillérest elcsórtam a pöttyös bögre alól. Medvecukorra, tetszik tudni. Nos, szeretett atyám a Százház utcától a Mexikói útig kergetett a fenőszíjjal, miközben egyre azt kiáltozta, hogy ő két fillérért egy nikotex Leventét vásárolhatott volna másodkézből. Nagy dohányos volt az öreg. Gondoltuk hát, hogy mi is idejekorán takarékosságra szorítjuk Rózsit. Szokja meg az a kölyök.

— Először az eszcájgot adtuk el — mondta Cekker anyuka. — Gondoltuk, legfeljebb fapálcikákkal étkezünk.

— Hát most politizálunk, vagy takarékoskodunk? — vágott közbe Cekker apuka. — Különben is, mire arra került a sor, annyira elgyengültünk, hogy már csak folyékony táplálékot vehettünk magunkhoz.

— Volt egy kritikus pontja a versenynek — mondta Cekker anyuka. — Amikor Mikulásék sportszerűtlen módon eladták a nagymama balmazújvárosi lucernását és az egészért takarékbélyeget vásároltak, mert az nem igaz, micsoda emberek vannak! Hát tetszik tudni, milyen az anyaszív, rögtön nógatni kezdtem a férjemet, legyen férfi, próbáljon sikkasztani, szedjen helypénzt a pároktól az alsó rakparton, vagy legalább álljon ki a Citadella lépcsőjére énekelni meg kalapozni. Végül támadt egy mentő ötletem. Mind az ötven családtag nevére személyi hitelt vettünk fel és ezzel aztán meg is nyertük az évszázad mérkőzését.

— Én haladó ember vagyok — szólt Cekker apuka. — A természettudományos világnézet törhetetlen híve. De, hogy miből fizetjük vissza ezeket a kölcsönöket, azt csak a jóistenke tudja.

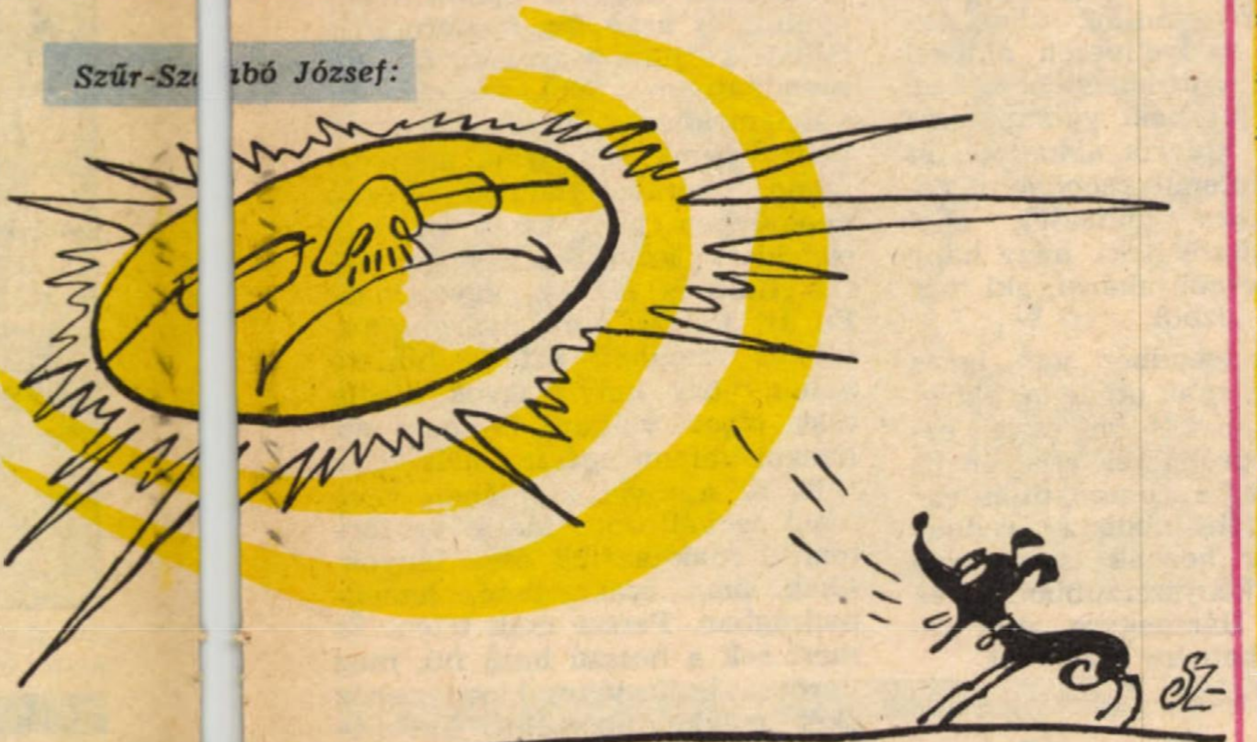
— Majomegyszerű — mondta Fifike néni, akinek az alkalmazkodó képessége elérte a legfejlettebb kapitalista országokét. — Felveszik a Rózsi 325 876 forintját és azzal minden adósságukat kifizetik.

— Felvenniii? — szörnyűlködött Cekker apuka. — De kérem, szó sincs róla. Bennhagyjuk az egészet. És akkor jövőre olyan fórral indulunk, hogy Mikulásék labdába sem rúgnak mellettünk!

Peterdi Pál

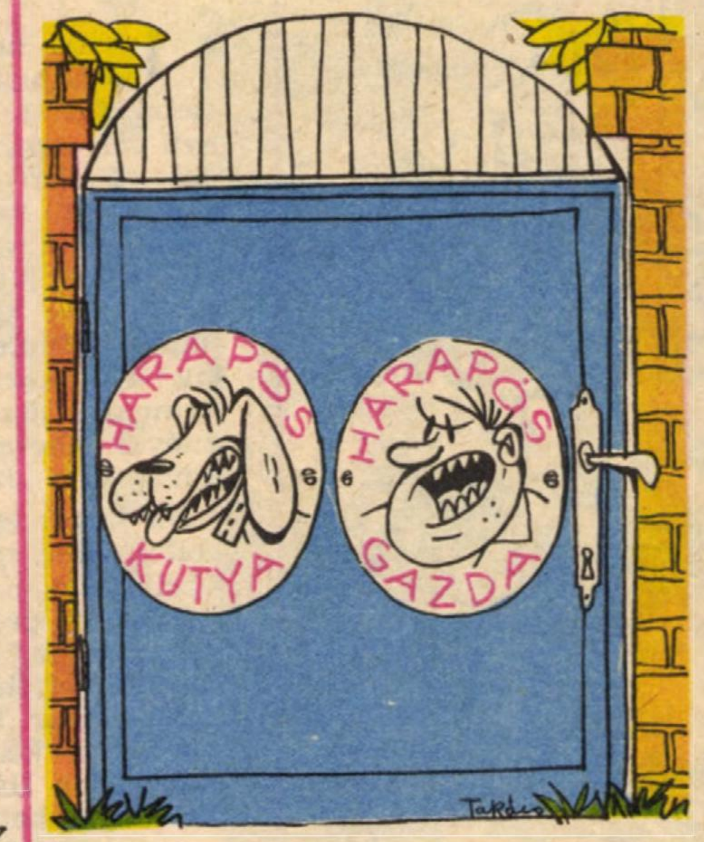
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: Mivel egészítenék ki az új ebrendeletet?

Szűr-Szabó József:

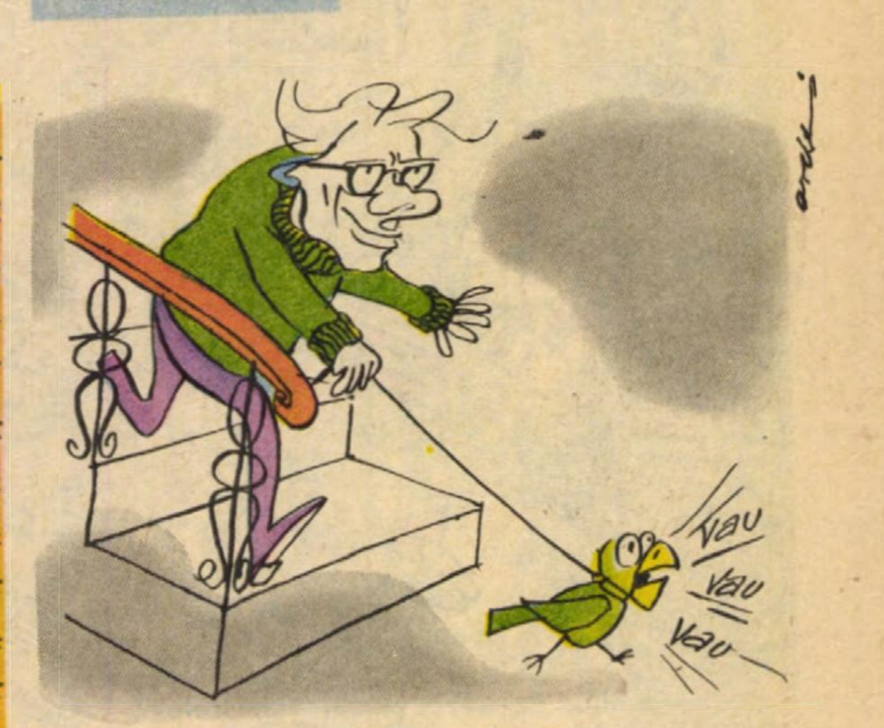
– Kutyaugatás is hallatsszék az égbe . . .

Takács Imre:

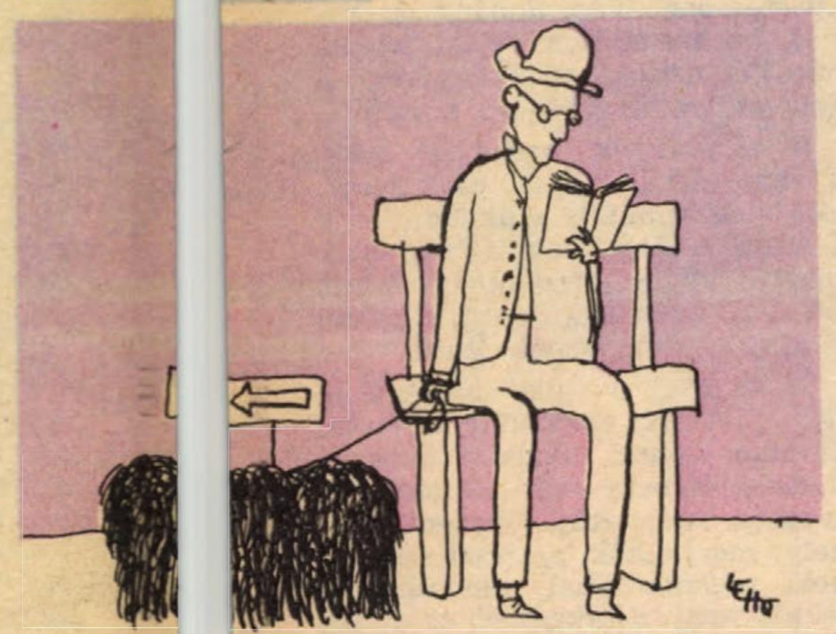
– A kutyatulajdonosok jelleméről is informálni kell az érkezőket!

Erdei Sándor:

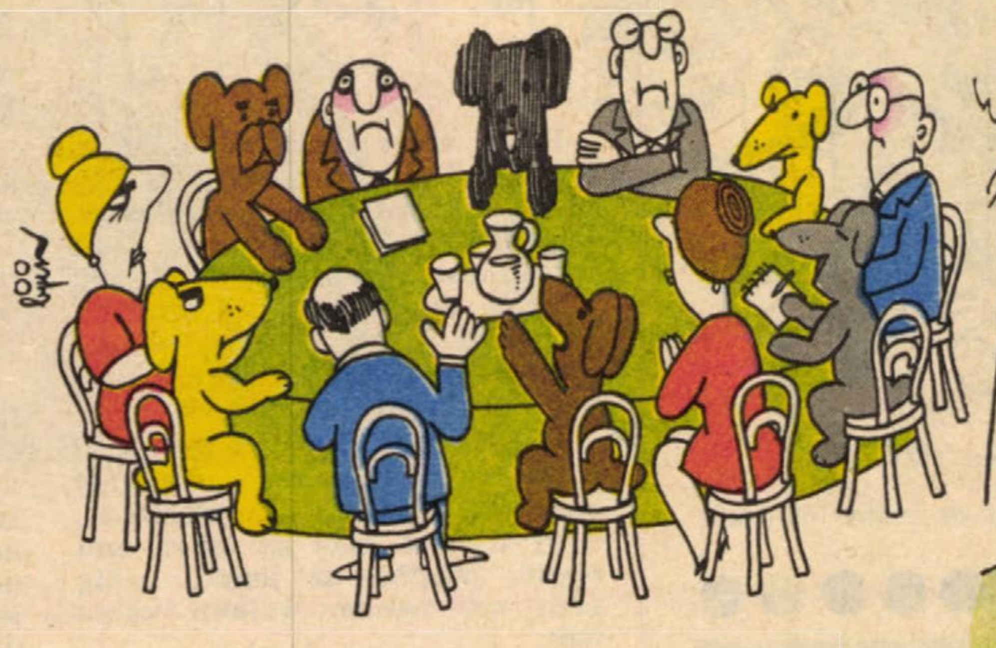
– A szomszédok nem engedik, hogy kutyát tartsak, de a papagájomat megtanítottam ugatni!

Lehoczky István:

– A p ulikon fel kellene tüntetni, hogy melyik fele harap.

Balázs-Piri Balázs:

– Mindenesetre lehetőséget biztosítanék a vitára . . .

Hegedűs István:

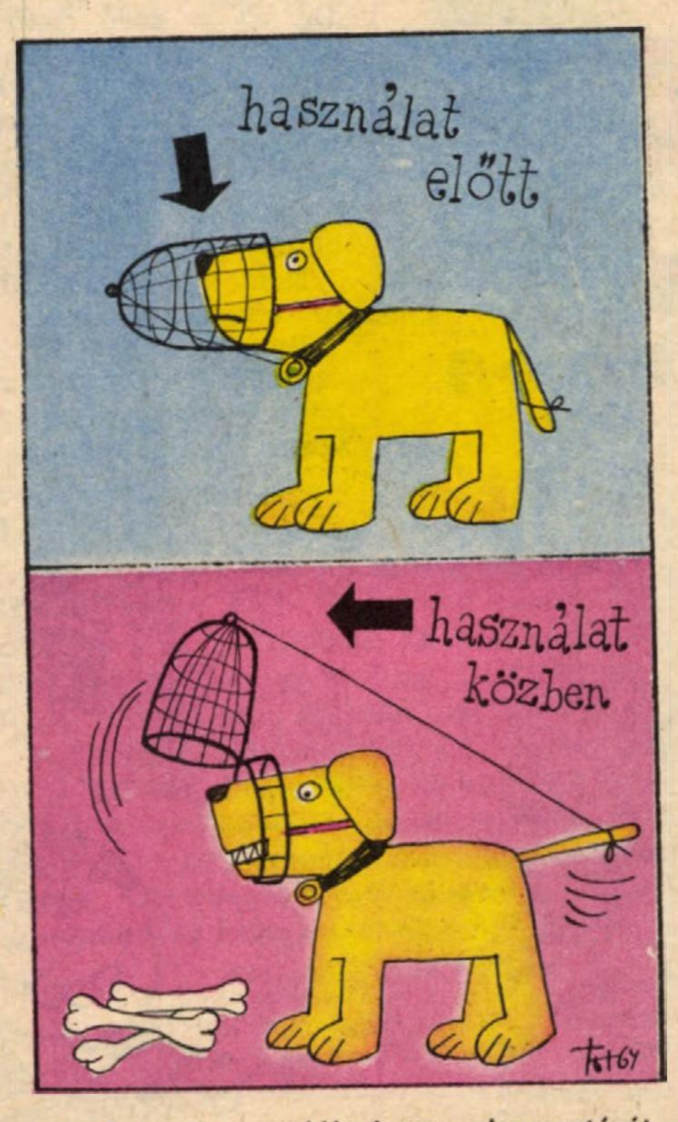
Kóbor ebek számára létesítsenek menedékházat.

Sajdik Ferenc:

– Vagy felveszed a szájkosarat, vagy lemondhatsz a szomszéd utcai Buksikádról!

Tót Gyula:

– Javasolom találmányom bevezetését, a nyitható szájkosarakat . . .

Várnai György:

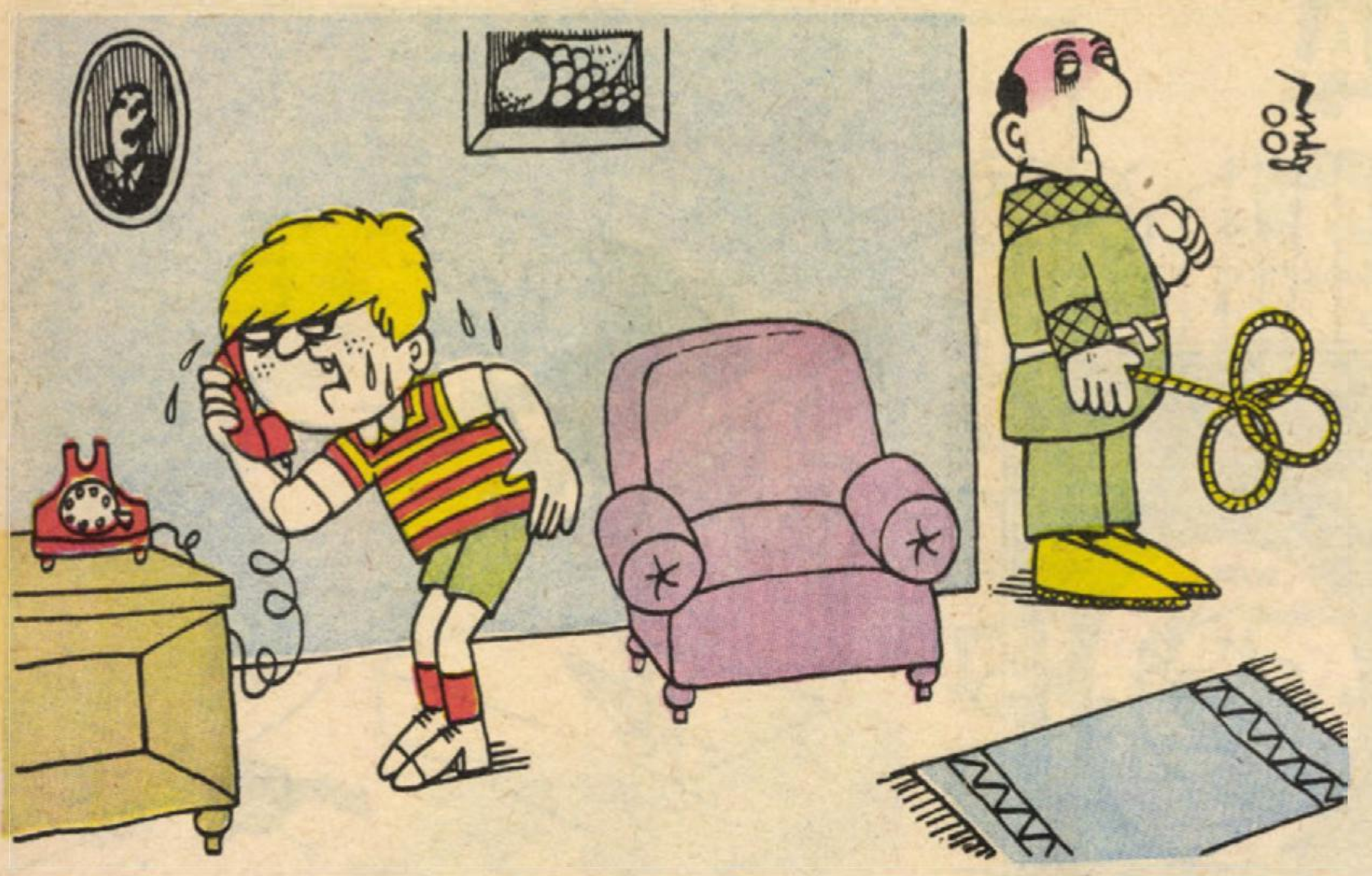
– A kutyatartót kötelezzék, hogy kutyáját állandóan kalitkában tartsa, és a kedves lakótársak által meghatározott idő alatt tanítsa meg ugatás helyett halkan fütyülni.

Fülöp György:

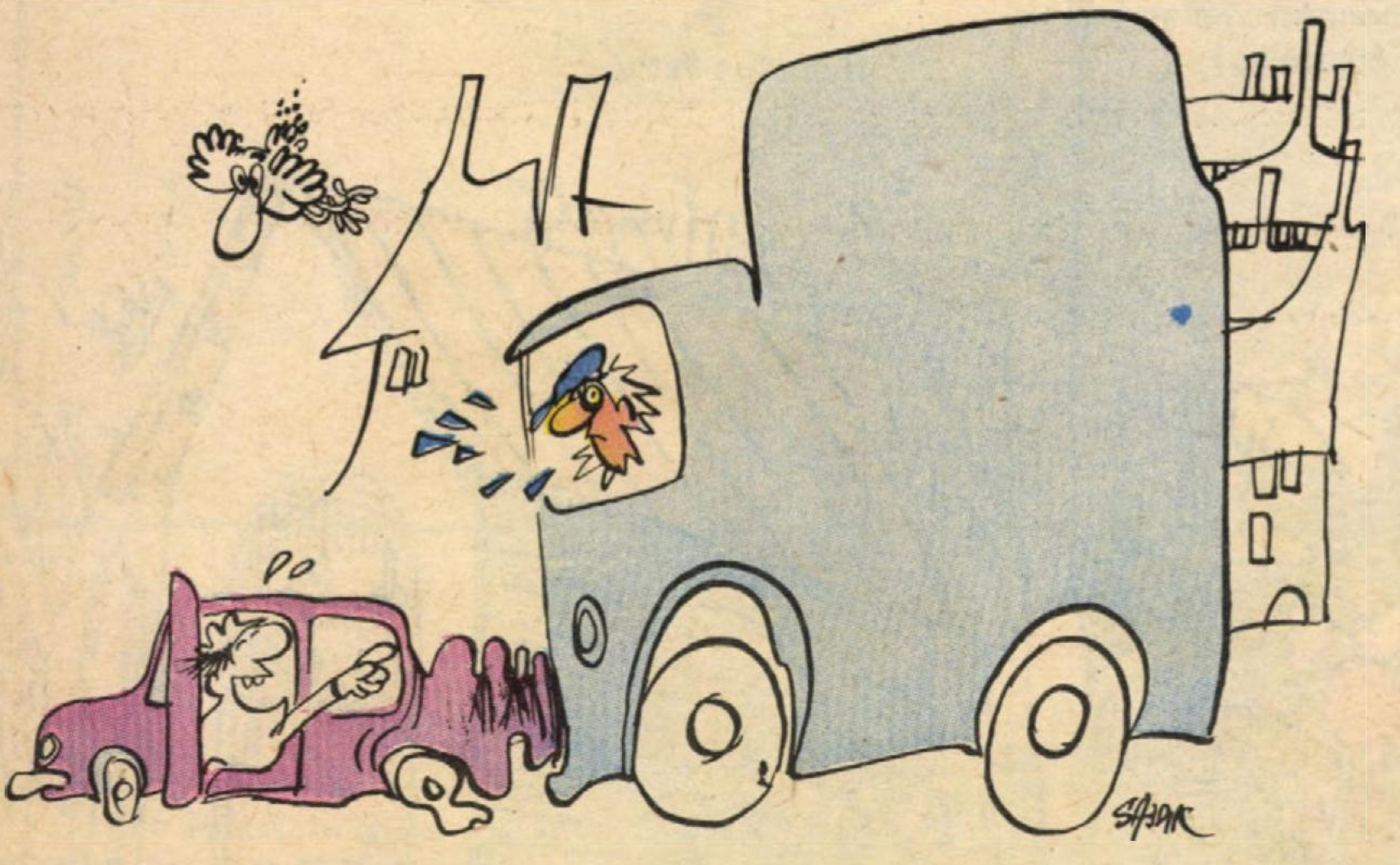
– Nem nyilatkozhatom, még tanulmányozzuk.

DÖNTŐ ELHATÁROZÁS

– Halló, az edző bácsival beszélek? Tessék engem már holnap felvenni a judo-szakosztályba!

KÁRÖRÖM

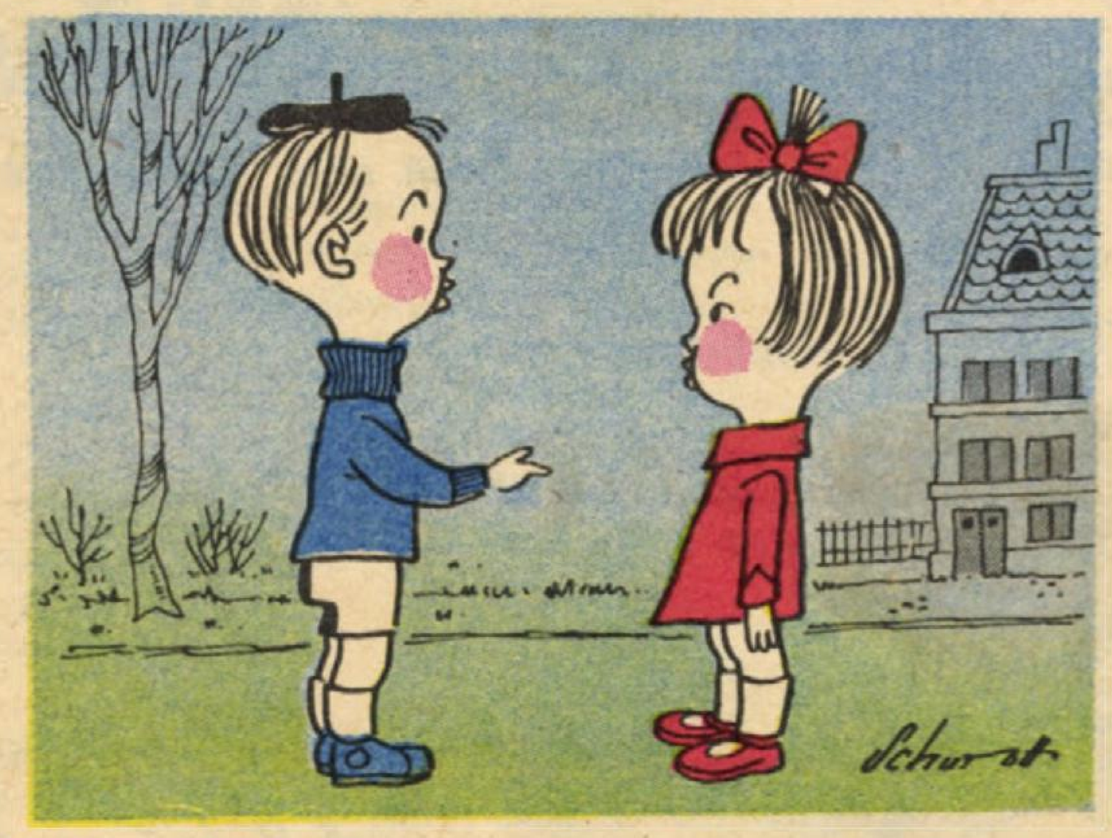

– Most legalább megtanulja, hogy be kell tartani az előírt féktávolságot!

KÍVÁNCSISÁG

– Ki az a bajuszos bácsi, aki néha eljön hozzánk, és megver bennünket?

– Te csacsi, hisz az a papa!

HOLNAP JÖN A TÉVÉSZERELŐ

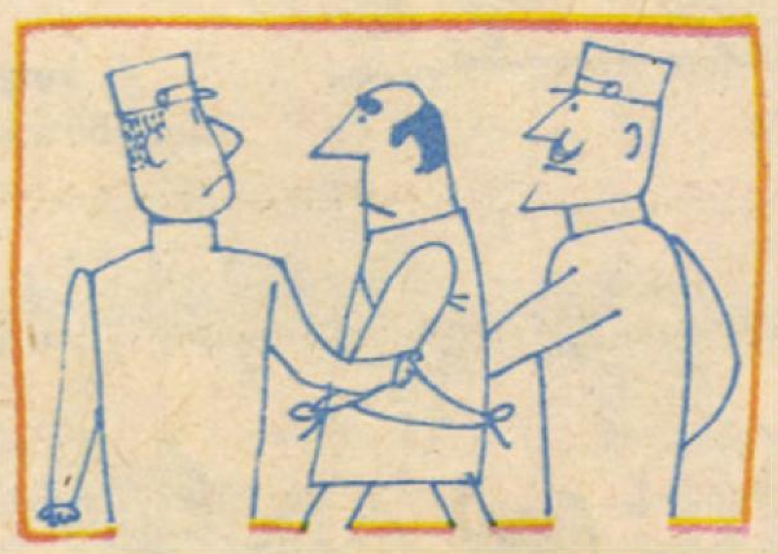

– Most te vegyél ki egy napot. Az én szabadságom már ráment a hűtőgép, a konvektor, a gázboyler, a vízvezeték, a mosógép és a villany javítására.

Egy kis öreg naplójából

Igazán nem az irigység beszél belőlem, de azért mégiscsak furcsa, hogy milyen könnyű volt valaha az értelmiségieknek. Itt van mindjárt ez az Archimédesz. Kényelmesen üldögél odahaza a fürdőmedencéjében, ott eszébe jut neki valami, erre — hopp — kiugrik a kádból, és talpig meztelenül csöpögteti végig Szirakúza főutcáját, ahol azonnal elhiszik neki, hogy hány kilóval nehezebb akárki, aki már kinn van a vízből.

Na hiszen rendben van, igaza volt az öregúrnak ott lenn, Szirakúzában már kétezer évvel ezelőtt is, de próbálnék csak én itt fenn, Budán, a Bimbó úton valamiféle efféle nudista produkciót — már hoznák is a fürge mentők a kényszerzubbonyt, és vinnének a Hárshegyre, ahol aztán megnézhetném magamat.

Pedig azért engem se a gólya költött! Van ám nekem is egy olyan szenzációs kitalálásom, hogy attól pukkadna minden gaz irkafirkász, aki azt meri állítani, hogy a divat ostoba, szeszélyes, ide puff — oda ránc, semmi nyoma benne az időszerűségnek, vagy a következetességnek.

Hát pedig igenis, hogy van! Rájöttem, sőt valahol már meg is említettem azt az aranyszabályt, hogy divatos csak az lehet, ami *olyan*, mintha *az* lenne, pedig nem *az*, hanem valami *egész más*.

Nem akarok most egy hirtelen előkapott példára hivatkozni, de legyen szabad felhívnom a szíves figyelmüket egy, úgyszólván századok óta divatos ruhadarabra: a női kosztümre. Azon baloldalt, fölül, van egy kis zseb. De az a zseb nem zseb, csak *olyan*, mintha *az* lenne. De valami *egészen más*. Egy furfangosan odavarrt szövetcsík, saját anyagából. Azt idővel le lehet fejteni és akkor a régi kosztüm, kifordított állapotban, ismét vadonatújjá varázsolható.

Nem is beszélve arról, hogy a fentemlített zsebből kiáll egy helyre, hófehér kis zsebkendőcsücsök. De ez korántsem zsebkendő, csak *olyan*, mintha *az* lenne, pedig nem is zsebkendő, csak egy odavarrt csücsök, ami szintén lefejthető és tisztítás után visszavarrható.

Azonban hagyjuk ezeket a bonyolult és aránylag modern példákat. Térjünk vissza az ősi, sőt mondhatnám: népi eredetű divatelemekhez. Kezdem azzal, hogy nálunk, a tanyán, négyesztendős koráig mindenki csak pendelyben járt. Ez a pendely egy kis szoknya volt. Ebben jártak fiúk és lányok, egyformán. Én is. Persze csak nyáron. Felületes szemlélő azt is hihette volna, hogy lány vagyok. Pedig csak *olyan* voltam, de nem *az*, hanem valami *egészen más*.

És ez a divat alapjában véve máig se változott. Ma is egyformán járnak a fiúk és a lányok. Csak nem szoknyában, hanem nadrágban. Persze csak télen. És mert sok a hosszú hajú fiú, meg a rövid hajú lány, kicsit nehéz őket megkülönböztetni. De nekem erre is van módszerem. Több is.

1. Kiszámítom, hogy melyik micsoda. Mert kérdem tisztelettel: ki ma a divatos fiú? A sportember. És dohányzik vajon a sportember? Nem dohányzik. Tehát, ha szembejön velem az utcán két nadrág és az egyiknek a feje cigarettázik — az a lány.

2. A lányok nadrágja szűk. Olyan szűk, amilyen csak lehet. Sőt még annál is szűkebb. Hogy feszüljön. De csak fölül. Alul viszont lötyög. Mert ott bő. Azért bő alul, mert akkor *olyan* benne a láb, mintha *kisebb lenne*.

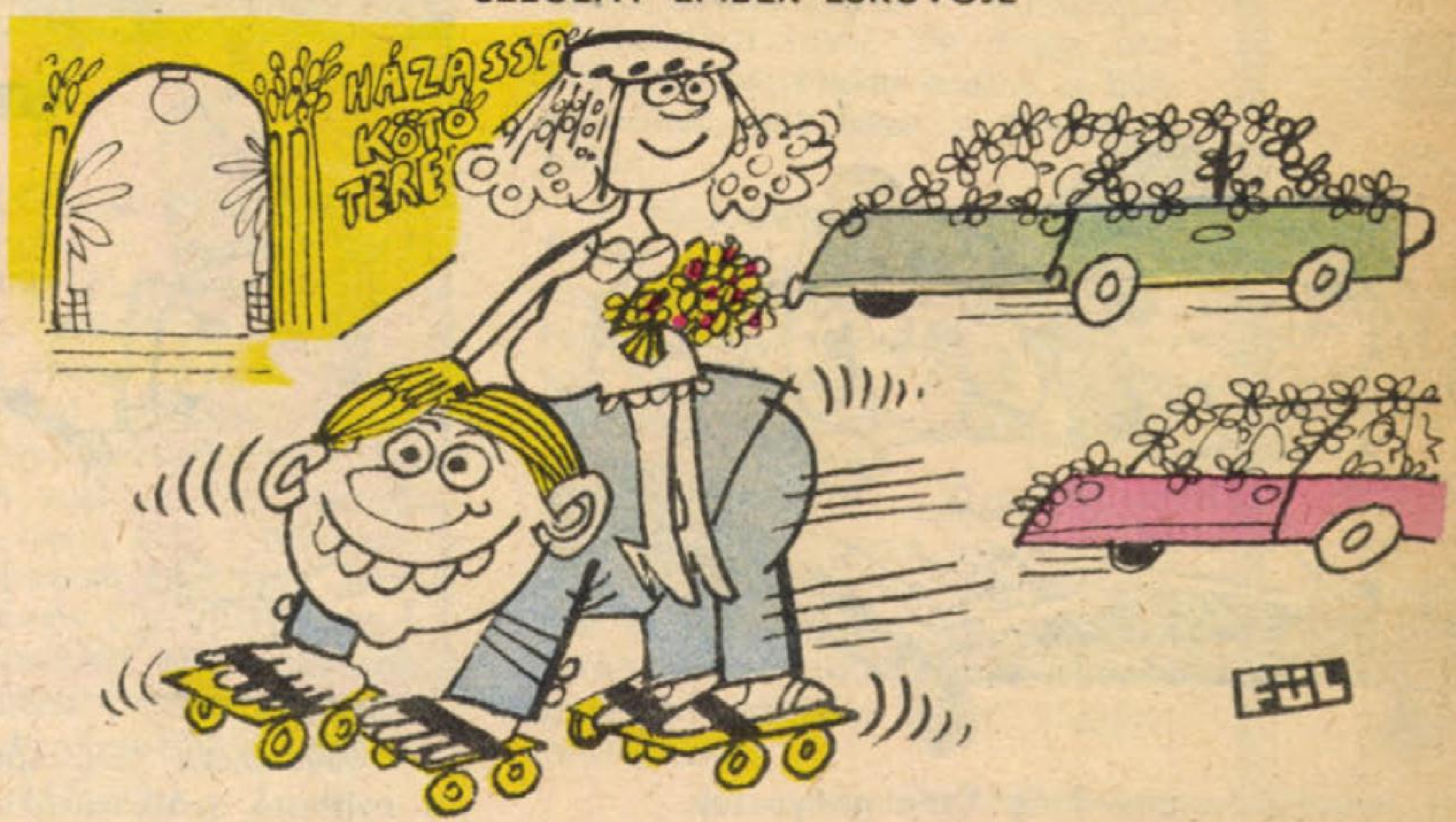
3. És alul a fiúk nadrágja is lötyög. Azért, hogy kiki láthassa, ez nem valami tavalyi szűk csőnadrág, hanem már az idei lötyögős, vadonatúj. Viszont mihelyt megkapták, azonnal nekiesnek, tégladarabbal, betontörmelékkel vagy drótkefével és addig dörgölik, amíg csak ki nem kopik belőle a farmerkék szín, és akkor *olyan*, mintha mégis *régi lenne*.

Idősebbeknél divat az ősz haj. De nem az, ami *igazán* ősz, hanem csak az, ami *olyan*, mintha *ősz lenne*, pedig csak ki van fehérítve. Mert ha igazán ősz lenne, akkor már rég befestették volna feketére.

Divat volt nyáron a barna harisnyanadrág, ami *olyan* volt, mint egy szépen lesült láb és a szépen lesült láb, ami *olyan* volt, mint a harisnyanadrág. De ha valaki biztos akart lenni a dologban és megtapintotta, hogy láb vagy nem láb, annak még a Palatinus-strandon is a kezére ütöttek.

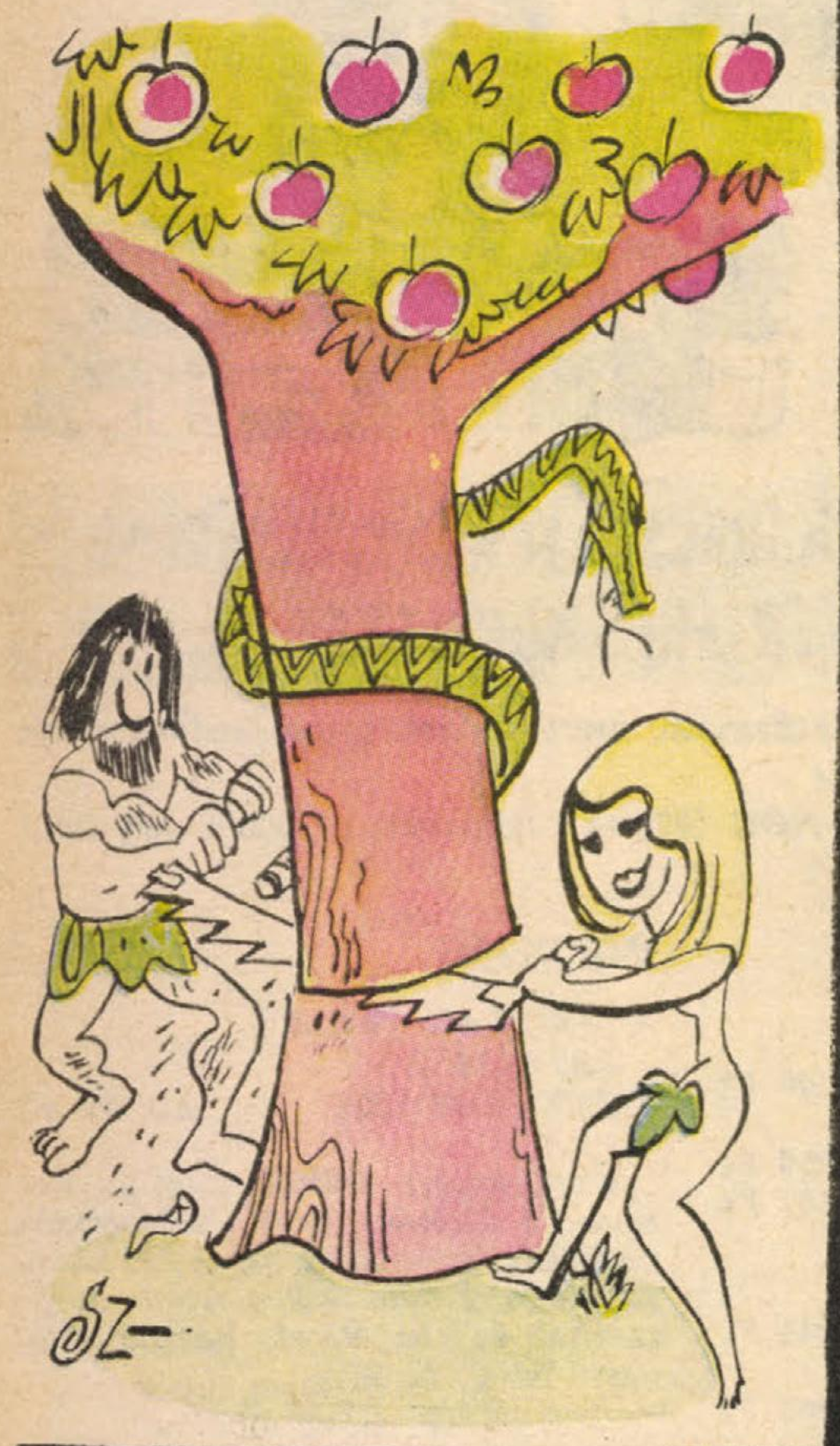
Zágon István

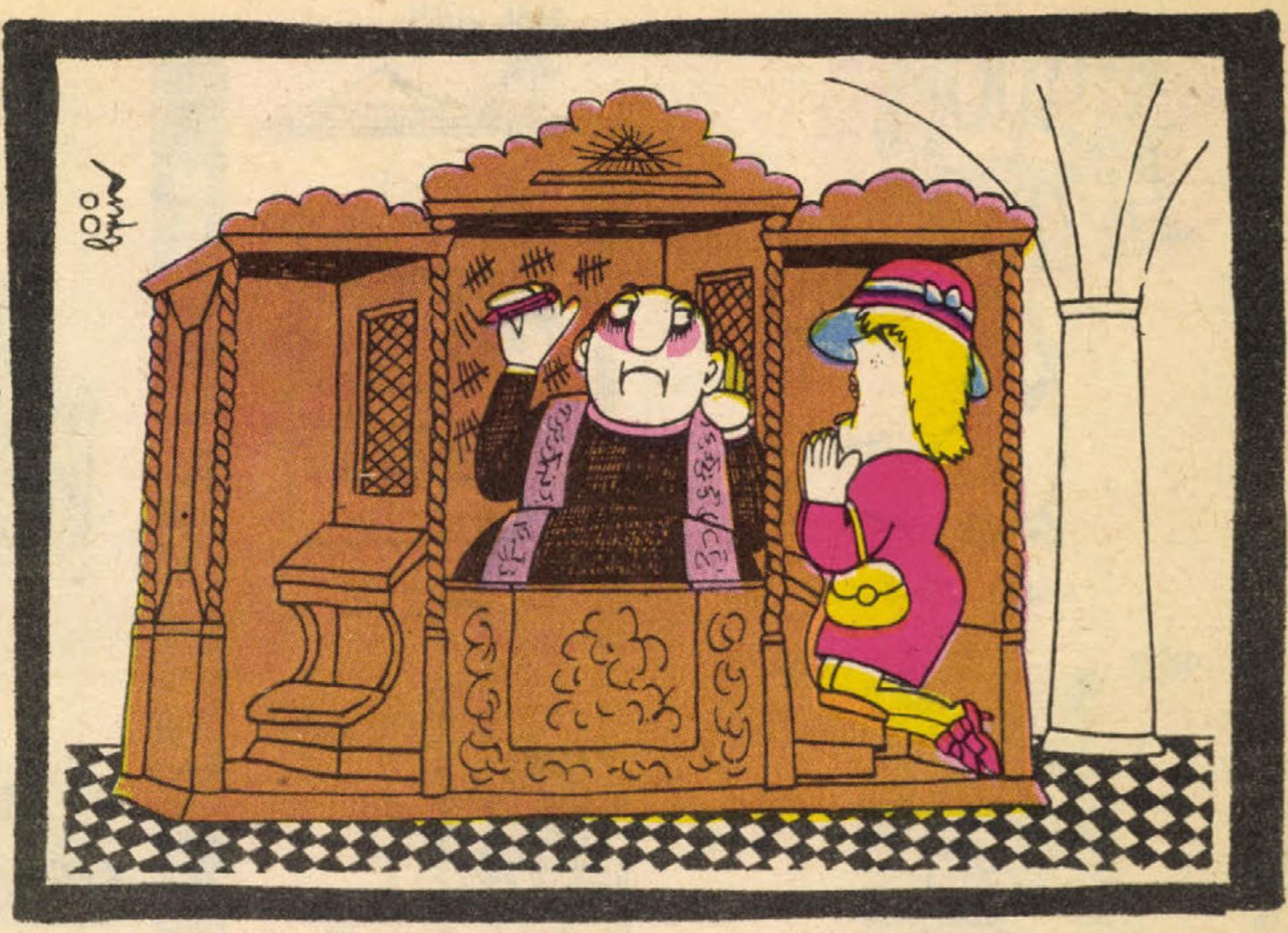
SZEGÉNY EMBER ESKÜVŐJE

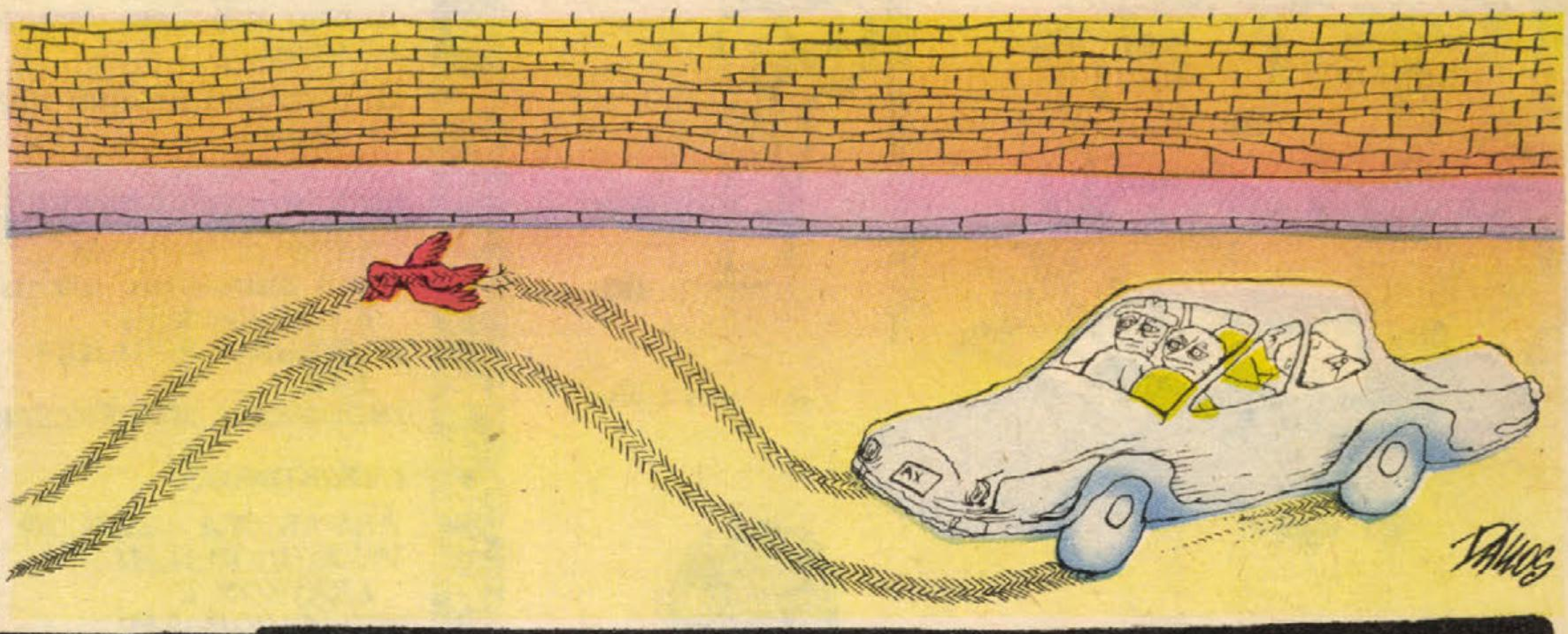

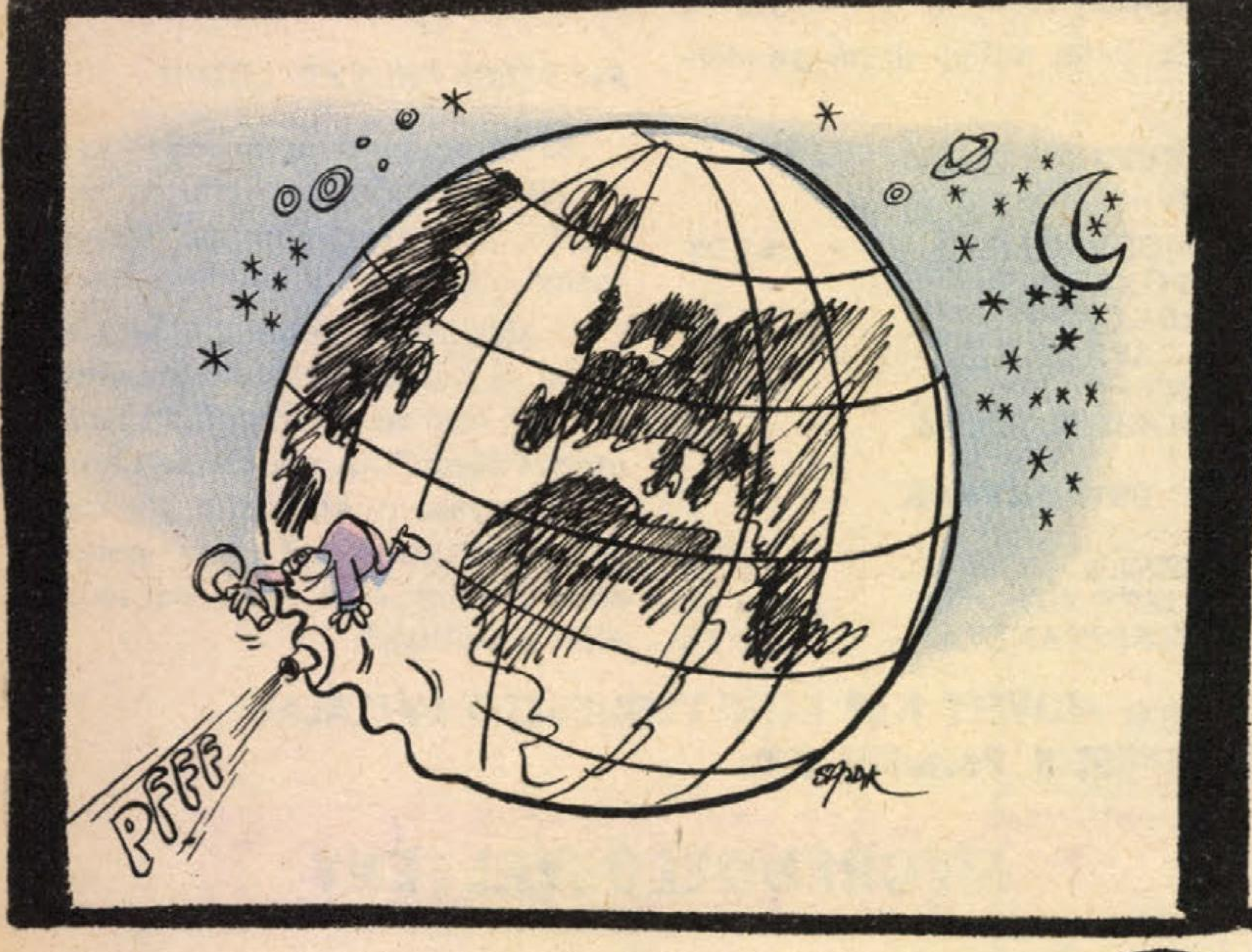
BŰN

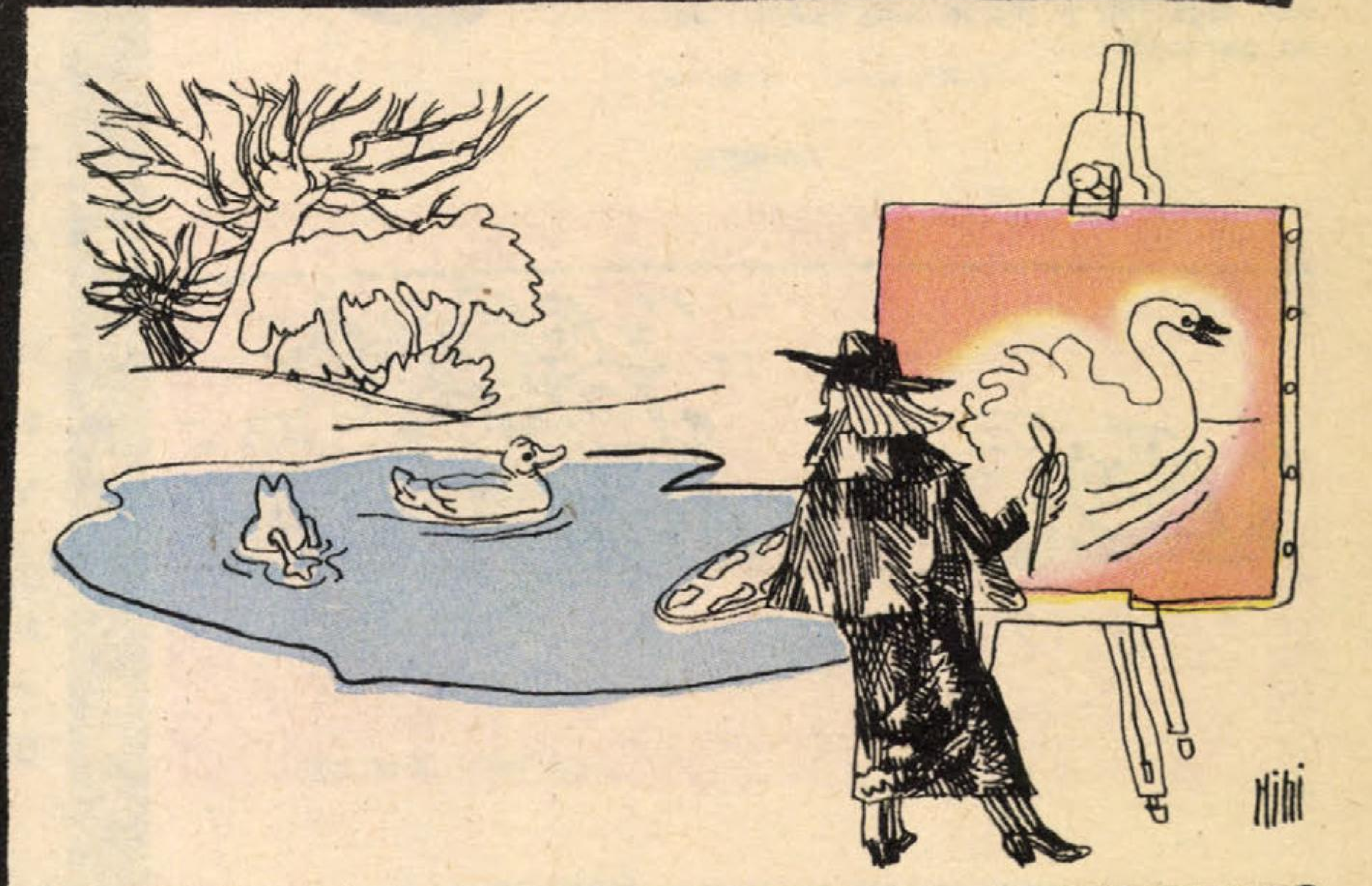
SZÜR-SZABÓ
BALÁZS-PIRI
DALLOS
SAJDIK
HEGEDŰS
VÁRNAI
FÜLÖP

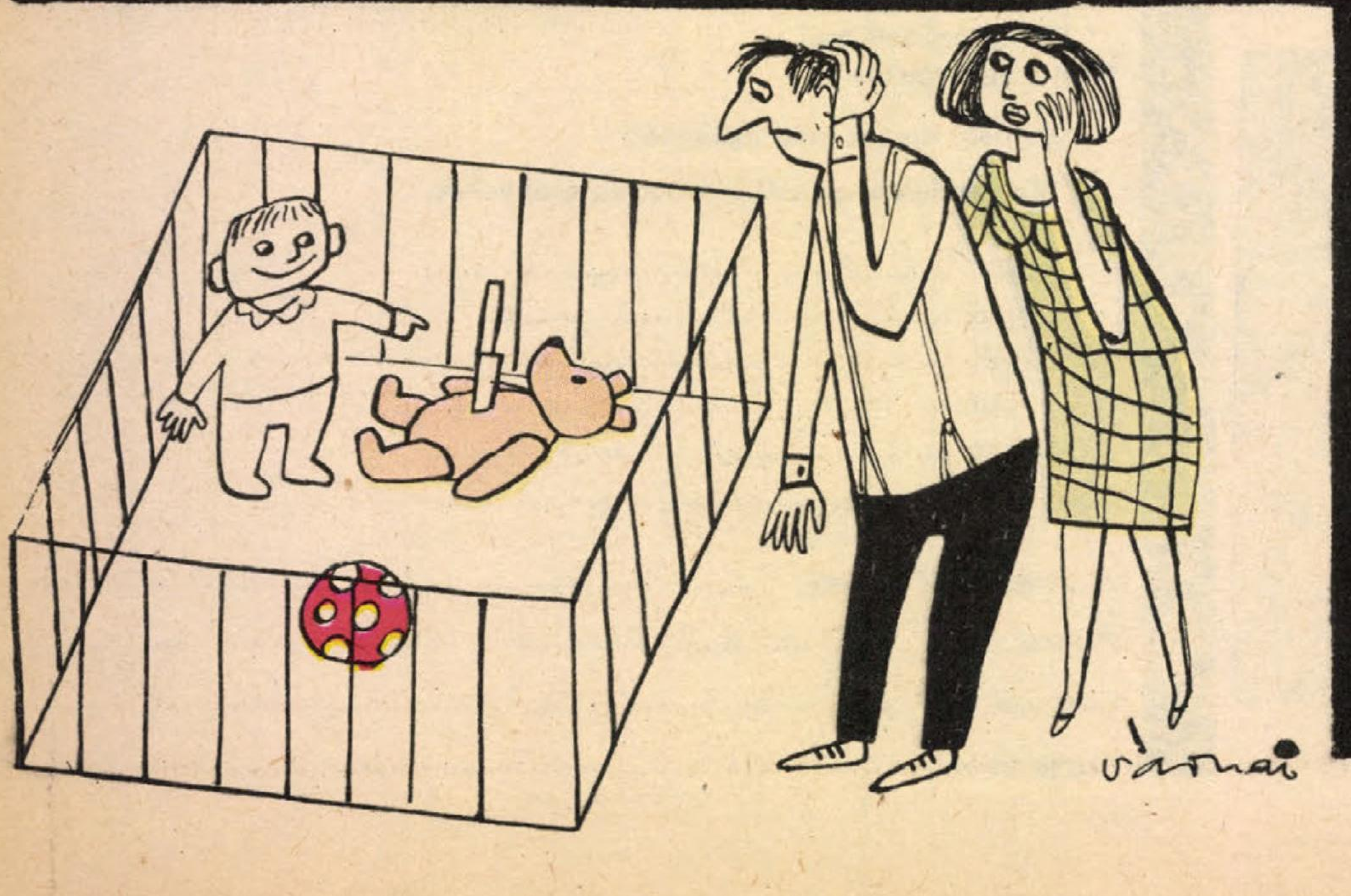

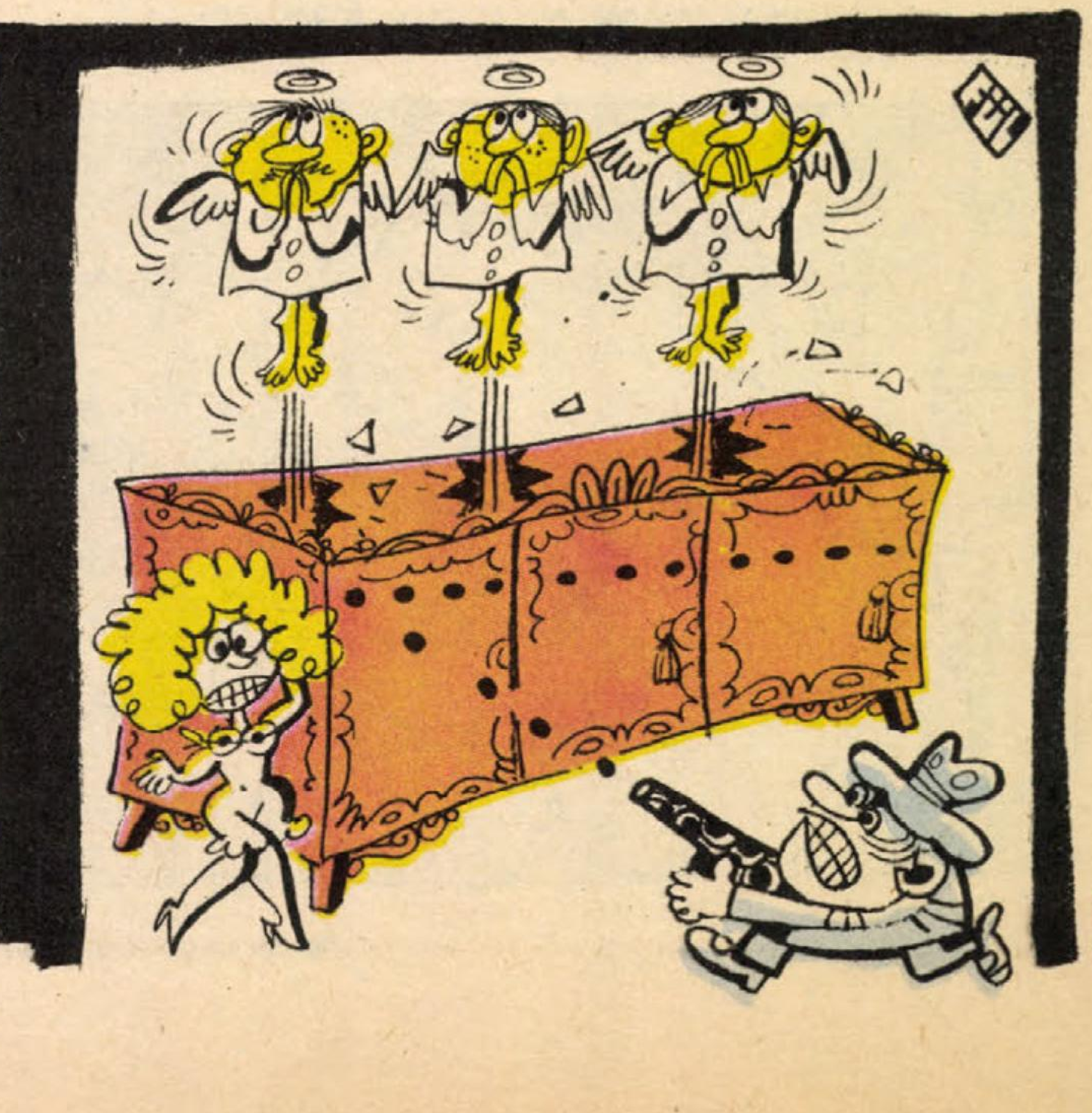

import humor

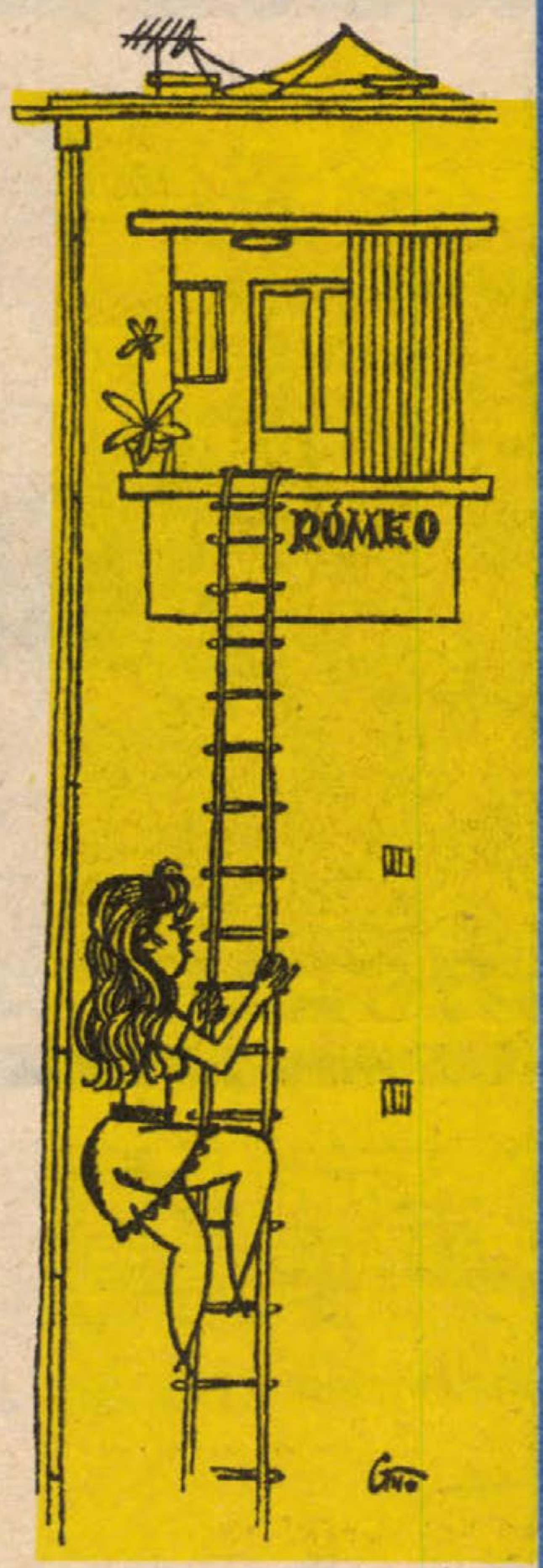
ANKÉT UTÁN

– Ha már a napirend ilyen szegényes volt, legalább a díszvacsora lehetett volna gazdagabb...

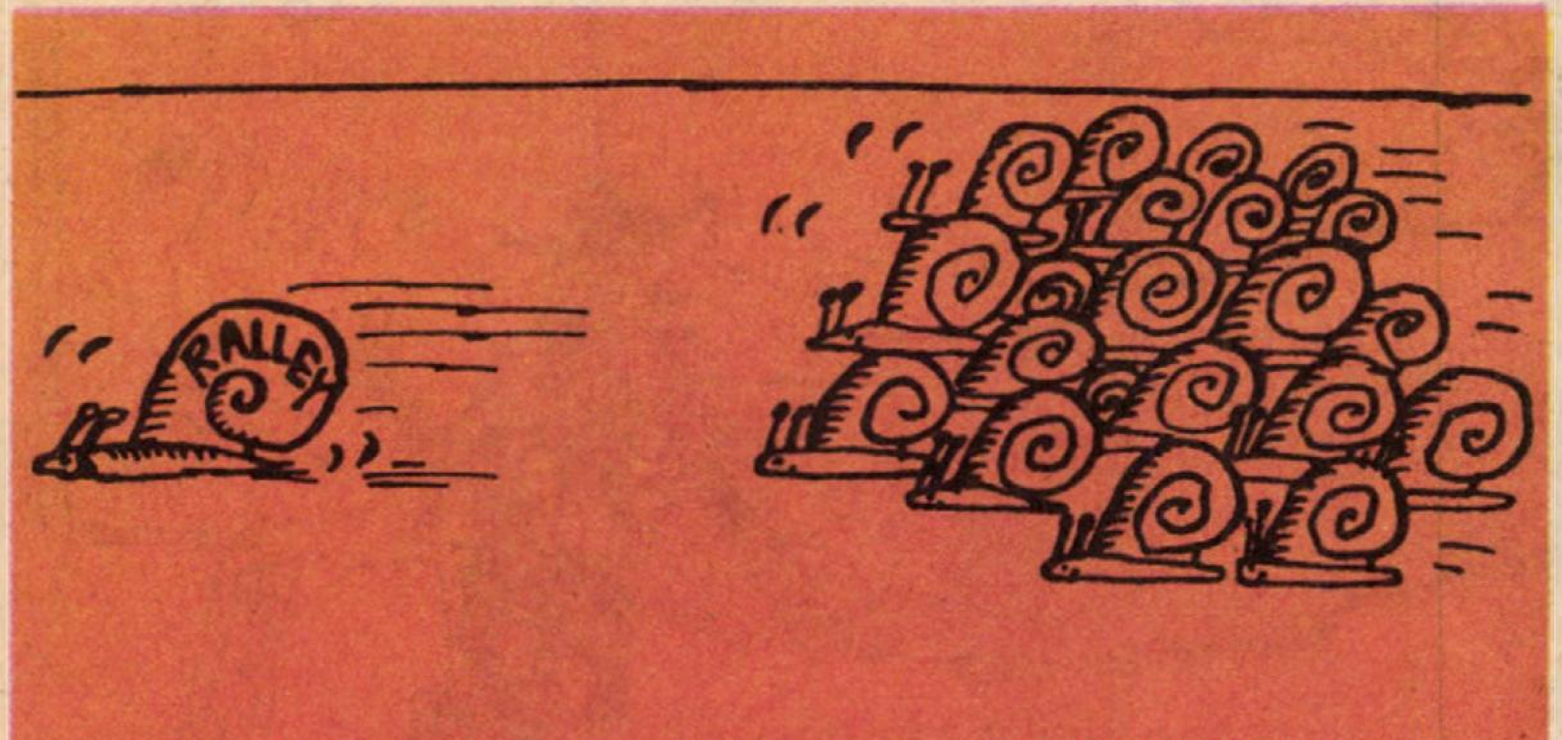
(„Krokodil", Moszkva)

MAI JÚLIA

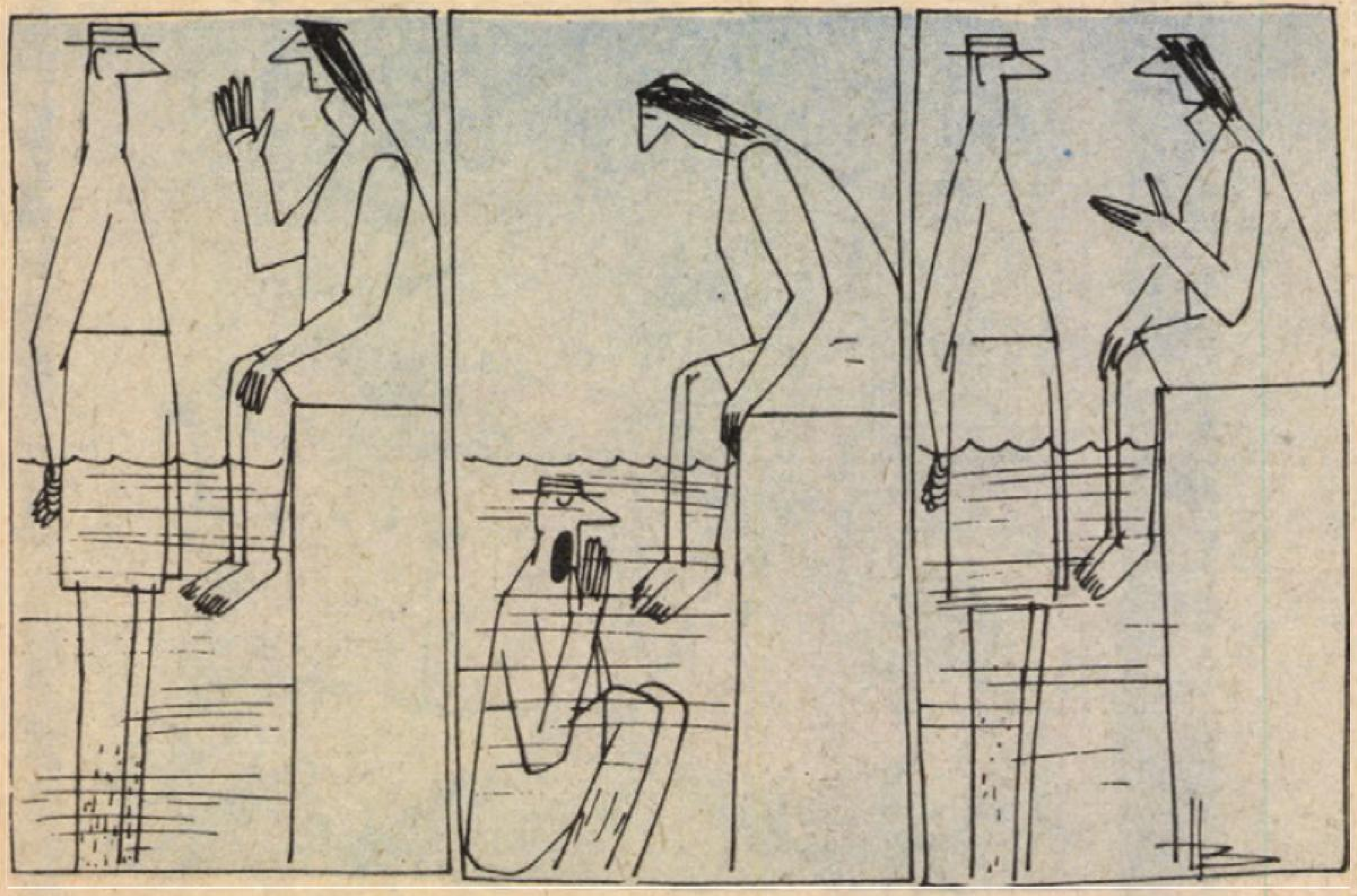
(„Sztrsel", Szófia)

AMBÍCIÓ

(„Rohács", Pozsony)

TÁRSASÁGBAN NEM ILLIK ÁSÍTOZNI!

(„Eulenspiegel", Berlin)

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

A Ferencváros harmadik gólja. Albert fejese nyomán a jobb alsó sarokban a labda. Háttal fekete mezben a későn vetődő Csepecz, középütt fehér mezben Kovács és jobboldalon Branikovits figyeli a labda útját. FTC—Tatabánya 3:1

(Foto: Kovács Gyula MTI)

Fló-ri! Fló-ri! Fló-ri!
(A Napló c. lapból nyírta Heilig István, lovasi olvasónk)

Nem elég, hogy tilos, még fizetni is kell érte? Nem túlzás ez? Egyébként is miféle illem ilyen helyen parkírozni! Még akkor sem szánnánk rá magunkat, ha 3.2 helyett 1.6 forintért mérnék motoronként.
(Kunszentmárton főterén fotózta Békéssy Klára, szelevényi olvasónk)

Tehát hat azért van neki?!
(Az OTP értesítőjét beküldte Czellér Lajosné)

Hidegvérű kémelhárítók kerestetnek!
(A Margitszigeten észlelte Bakonyi Tamás)

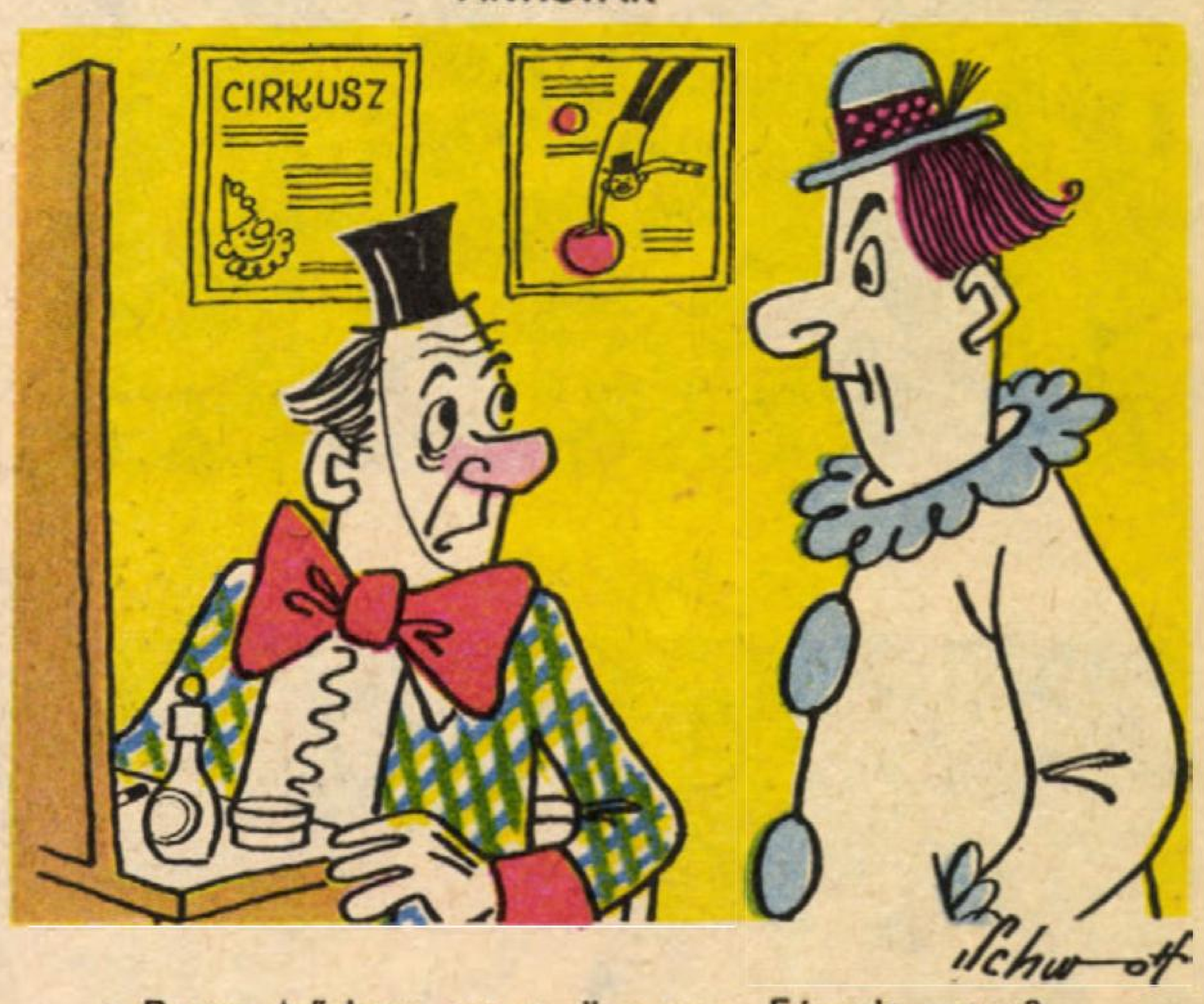
Belépés csak nyársrahúzva!
(Egy borsodi prospektusban észlelte Homoki Imréné sárospataki olvasónk)

KÍSÉRLET

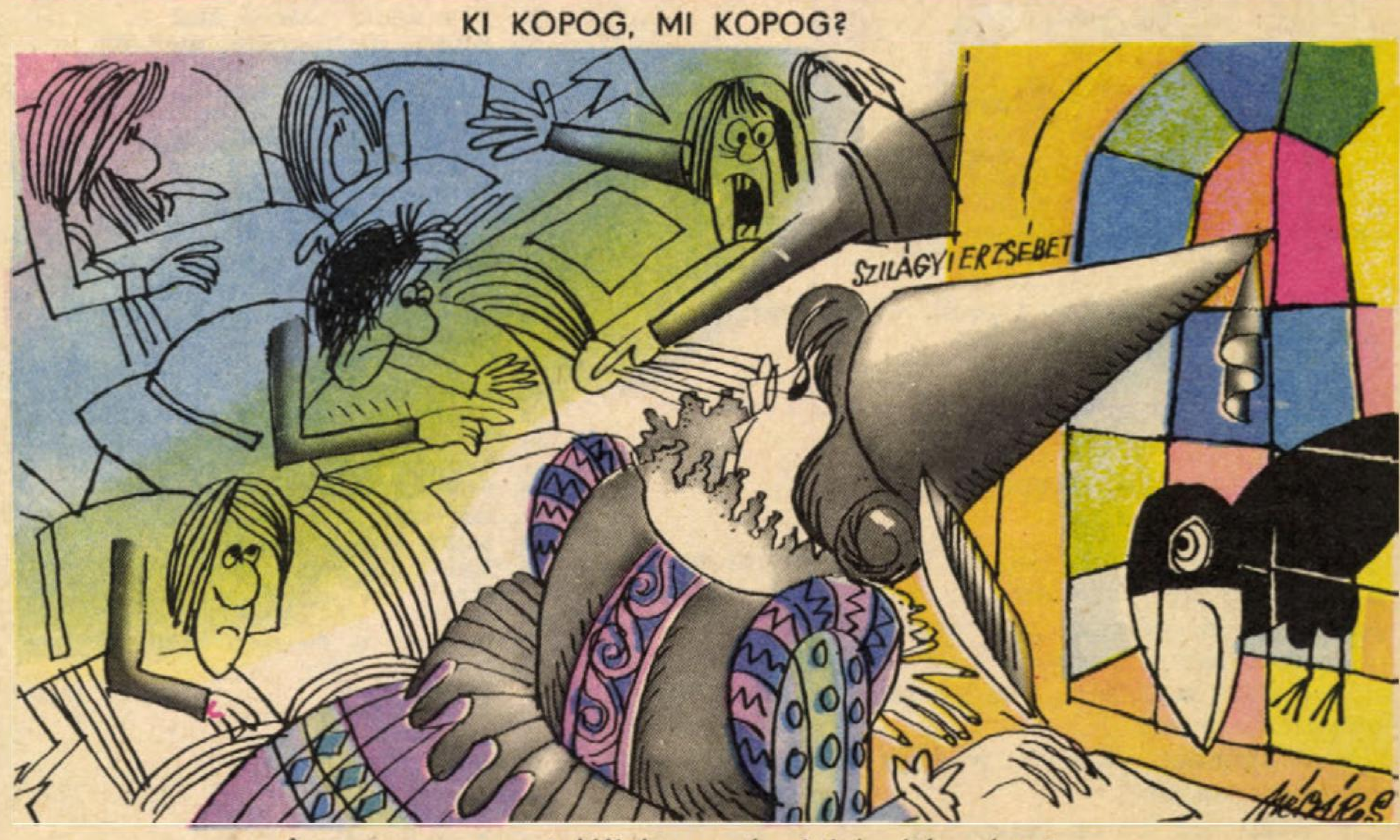
– Talán így berúgod a 11-est..

ARTISTÁK

– Rossz bőrben vagy, öregem. Fáradt vagy?
– Nagyon! Alig állok a kezemen.

KI KOPOG, MI KOPOG?

– Asszonyom, nem találjuk a prágai irányító számot.

FOGÁSZATI HÓNAP

Dallos Jenő rajzai

FURCSA PÁCIENS

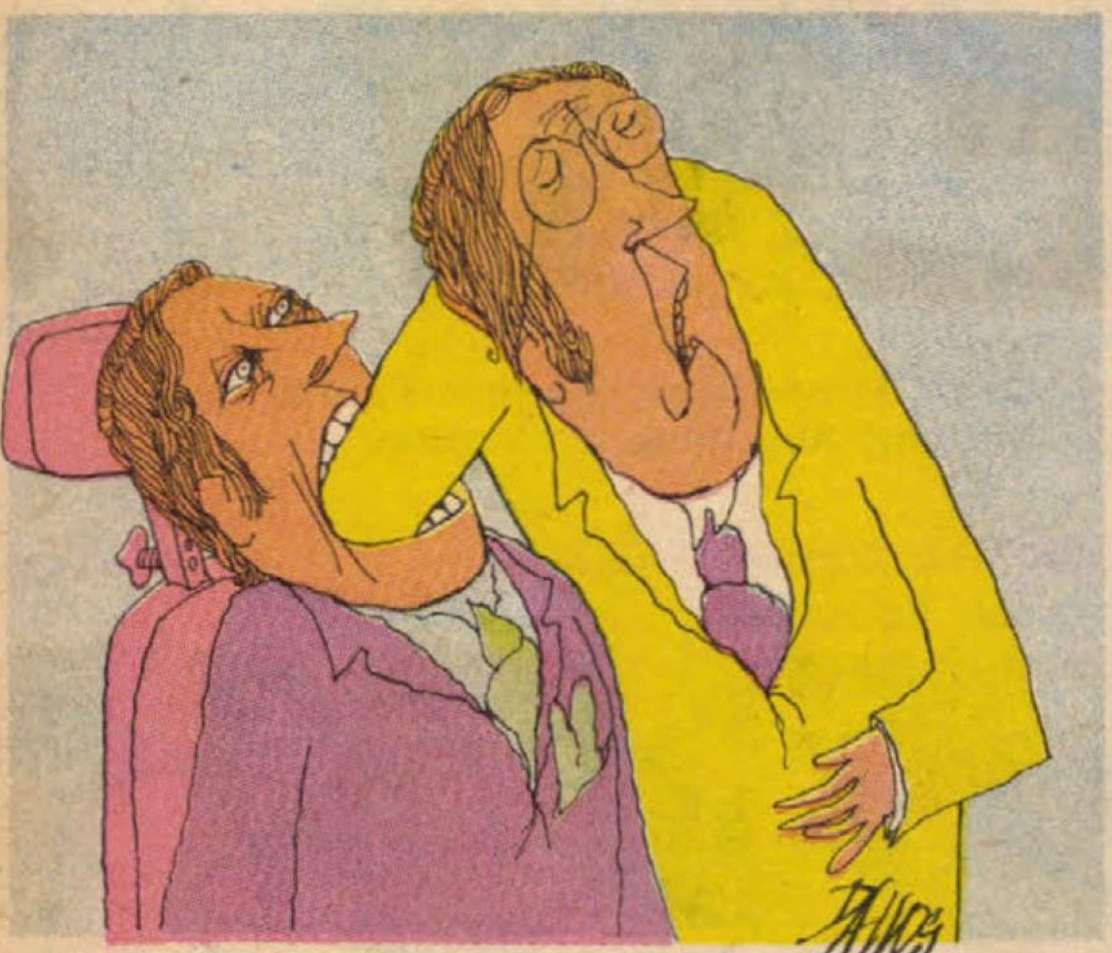

– És most terelje el valamivel a gondolatait..

JÁTÉKOS FOGORVOS

JÓ TANÁCS

– Ha még egyszer lenyeli a fogómat, nem vállalom a kezelését!

OTT IS?

A Sunday Express elégedetlen az angol vendéglátó iparral, és ennek minden módon kifejezést is ad. Például egy viccel.

A fizetőpincér összeállítja a számlát:

– Paradicsomlevest, vagy zöldbablevest fogyasztott, uram?

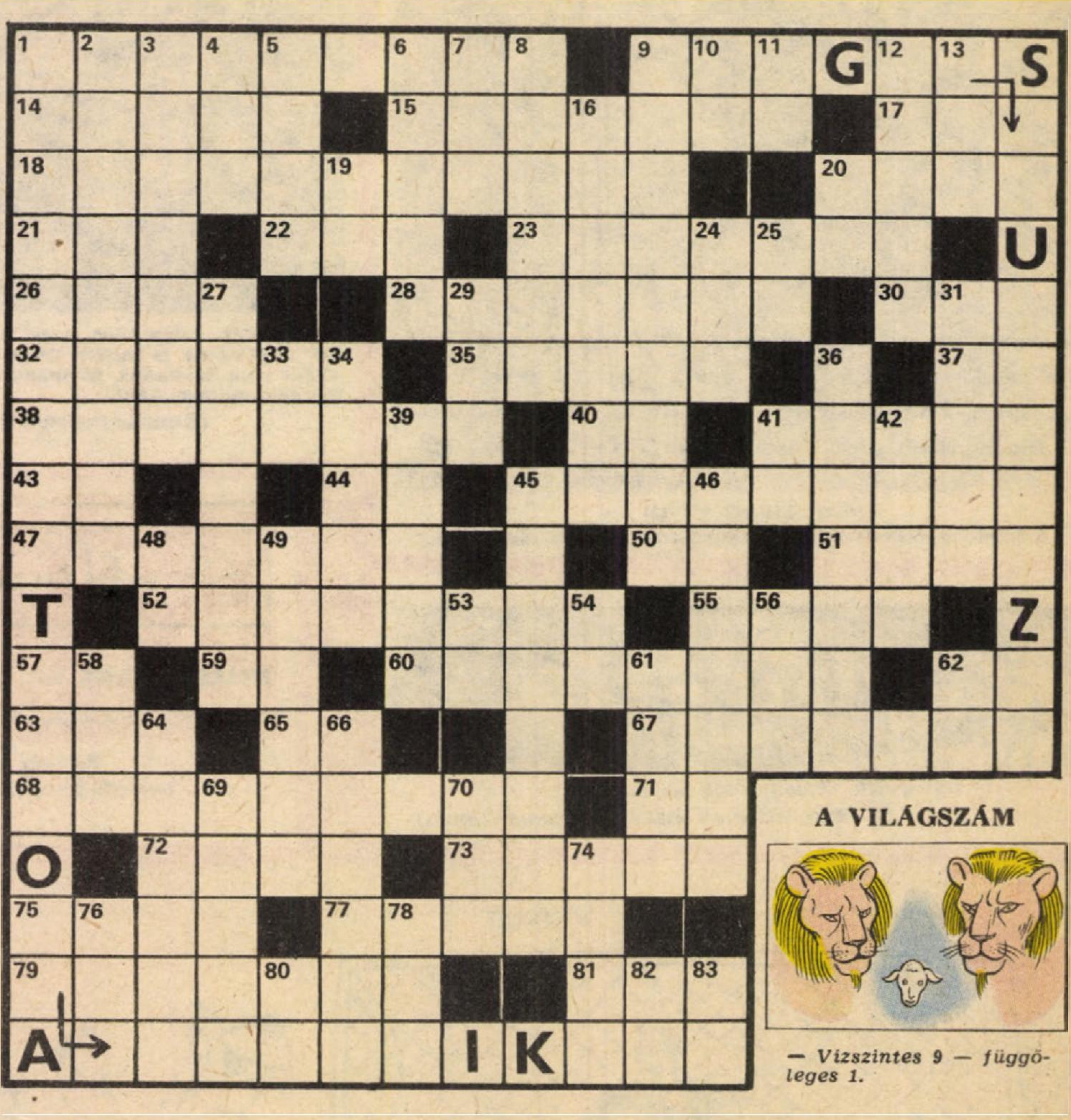
– Fogalmam sincs – mondja a vendég. – Szappan íze volt.

– Akkor az paradicsomleves volt. A zöldbab nálunk terpentinízű.

A VILÁGSZÁM

— Ez aztán izgalmas produkció lesz! — kiáltotta Kovács úr a cirkusz nézőterén, amikor a porondon megjelent az állatidomító két hatalmas tigrissel és egy báránnyal. Majd az egyik jegyszedőhöz fordult: — Hogyan sikerült ezt a három állatot együtt idomítani? — A jegyszedő megsúgta a titkot: — Vízszintes 9 és függőleges 1!

Megfejtésül csak a jegyszedő válaszát kell beküldeni, kizárólag levelezőlapon, november 27-ig erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 8. Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A VILÁGSZÁM

— Vízszintes 9 — függőleges 1.

VÍZSZINTES

1. Egy szárnyas, mely dél felé elszáll
14. Kereskedelmi alkalmazott
15. Rossz időben jól jön
17. Késnek van
18. Ázsiai királyság
20. Névmás többesszáma
21. Vívósportunk egyik vezetője
22. Trák eredetű nép
23. Magyar szóval: kiürít
26. Bibliai férfinév
28. Színes bőrű futballcsillag
30. Fehérnemű
32. Az USA külügyminisztere
35. Darabos lekvár
37. É. Y.
38. Egy őrült, késsel a kezében
40. Z. L.
41. Buzdítószó
43. Tiltószó
44. A vas vegyjele
45. Egy szám, százon alul
47. Angol származású magyar egyetemi tanár volt, angol—magyar szótár szerzője
50. Nagylelkű
51. Vázlatos ábrázolás, vagy sablonos gondolkozásmód
52. Tivornyázó — más szóval
55. A vízszintes 14 teszi
57. Mint a 43 vízszintes
59. Arany János költői hősének monogramja
60. Mássalhangzó (olykor magánhangzó)
62. Fontos ásvány
63. Híres basa
65. Külföldi hírügynökség betűjele
67. De azért még nem biztos, hogy arany
68. Fémből készült fizetőeszköz
71. Az izmot a csonttal köti össze
72. Kedves — angolul
73. Kalandos életű magyar világjáró
75. Kilenc — németül
77. Helység a Balaton mellett
79. Az erdő dísze
81. Érzékszerv

FÜGGŐLEGES

2. Nagyhírű autómárka
3. A napfényben fürdő táj
4. A fordítottja: ütőkártya
5. Szól valamit
6. Dezsőt szokták így becézni
7. Kártyalap
8. Egyszerű zár-féleség
9. Női név és egy balatoni szálloda neve
10. Kettős mássalhangzó
11. I. Ő.
12. Női ruhadarab
13. Ilona becézve
16. Rábeszéli — más szóval
19. A szamár hangja
20. Az ábécé kezdete
24. ... Ir Szen
25. Ugyanott rövidítve
27. Hozzáfog valamihez
29. Osztrák táncdalénekes keresztneve
31. „Szemmel tartom”
33. Szabadsághősünk monogramja
34. Többnyire lomtárnak használt kis helyiség
36. Virág vagy termés nyele
39. Angol fiúnév
41. Az ismeretlen betűjele
42. Északi nép
45. Más szóval: kifoszt
46. Jelentős helység Borsodban
48. L. D.
49. Pusztulása fordulatot jelentett Spanyolország történelmében
53. Olasz folyó fordítottja
54. Réges-régi nagy mesefilm
56. ... gobárdok
58. Igekötő (nem mögé)
61. Fiatalok
62. Sporteszköz
64. Katonai vezényszó
66. Dugó alapanyaga
69. Harsogja
70. ... ccio (Napóleon szülővárosa)
74. Élet — angolul
76. E. O. U.
78. Hím állat
80. A függ. 10. fordítottja
82. Börtönbüntetését tölti
83. Kétszer ötven

„DUHAJ VENDÉG”

című keresztrejtvényünk helyes megfejtése:

„Akkor mondja meg nekik sürgősen, hogy játsszanak ultit.”

A 100 forintos díjak nyertesei:

Madarász Géza, Esztergom, Vörösmarty u. 8.

Hecsko Károlyné, Bp. VIII., Baross u. 30.

Megyeri Lajosné, Hatvan, Pf. 60.

A nyereményeket postán küldjük el.

```
akkormondjamegnek
sion ihole alpári
ton knin lech c k
otthonos zakariás
rorate erősen zrü
i alraunok nyomor
as kopasz osa ung
 zi gol süveges ő
henyél kanonok is
ont piko őd lépre
gt i sam  antimon
yeats romai
jl tatárok
át alitalia
tviszt ne d
sima ob tea
szanakultit
```

tribün

Sam Bailey, a tampai rögbicsapat tehetségkutatója ígéretes fiatal játékost fedezett fel valahol a hegyek között. Hazatérve így összegezte tapasztalatait: „Olyan nagy, mint egy gorilla. Olyan erős, mint egy gorilla. Ha olyan okos is lenne, egyenest a kezdőcsapatba javasolnám."

*

Anatolij Taraszov, a szovjet jégkorongsport nagy örege mondja: „Én vagyok az önfegyelem és az akaraterő világbajnoka. Ebben az évben már ötvenkétszer szoktam le a dohányzásról. Ha jól tudom, az előző világrekordot Mark Twain tartotta, ötven leszokással."

*

John Ladd, a norwichi futballcsapat szertárosa az elmúlt tíz év során mindössze öt napot hiányzott a munkahelyéről. Pedig akadna mellékes elfoglaltsága bőven. Például többet törődhetne tízhektáros farmjával és a tizenöt ükunokájával. Igaz, majdnem elfelejtettük, a módfelett ügybuzgó szertáros tavasszal múlt kilencven éves.

*

Sherm Chavoort, a legkiválóbb amerikai úszóedzők egyikét, Mark Spitz és Debbie Meyer mesterét megkérdezték: vajon ő maga hogyan áll az úszás tudományával? „No nézzék — mondta a mester —, ha a hajóm a parttól öt méterre hajótörést szenvedne, valahogy talán még ki tudnék evickélni. Persze csak sekély vízben."

*

Jarbas Passarinho, Brazília kultuszminisztere rendeletet készít elő. Eszerint a jövőben csakis olyan labdarúgó köthet profiszerződést, aki folyékonyan ír és olvas. „Az egész világ rajtunk nevet olyankor — mondta a miniszter —, amikor néhány kiváló labdarúgónk csak társai segítségével képes odaírni nevét az autogramkérők cédulájára."

Nincs ezen mit szégyellni. A futball kollektív játék.

(p. p.)

A HÉT HÍREIBŐL

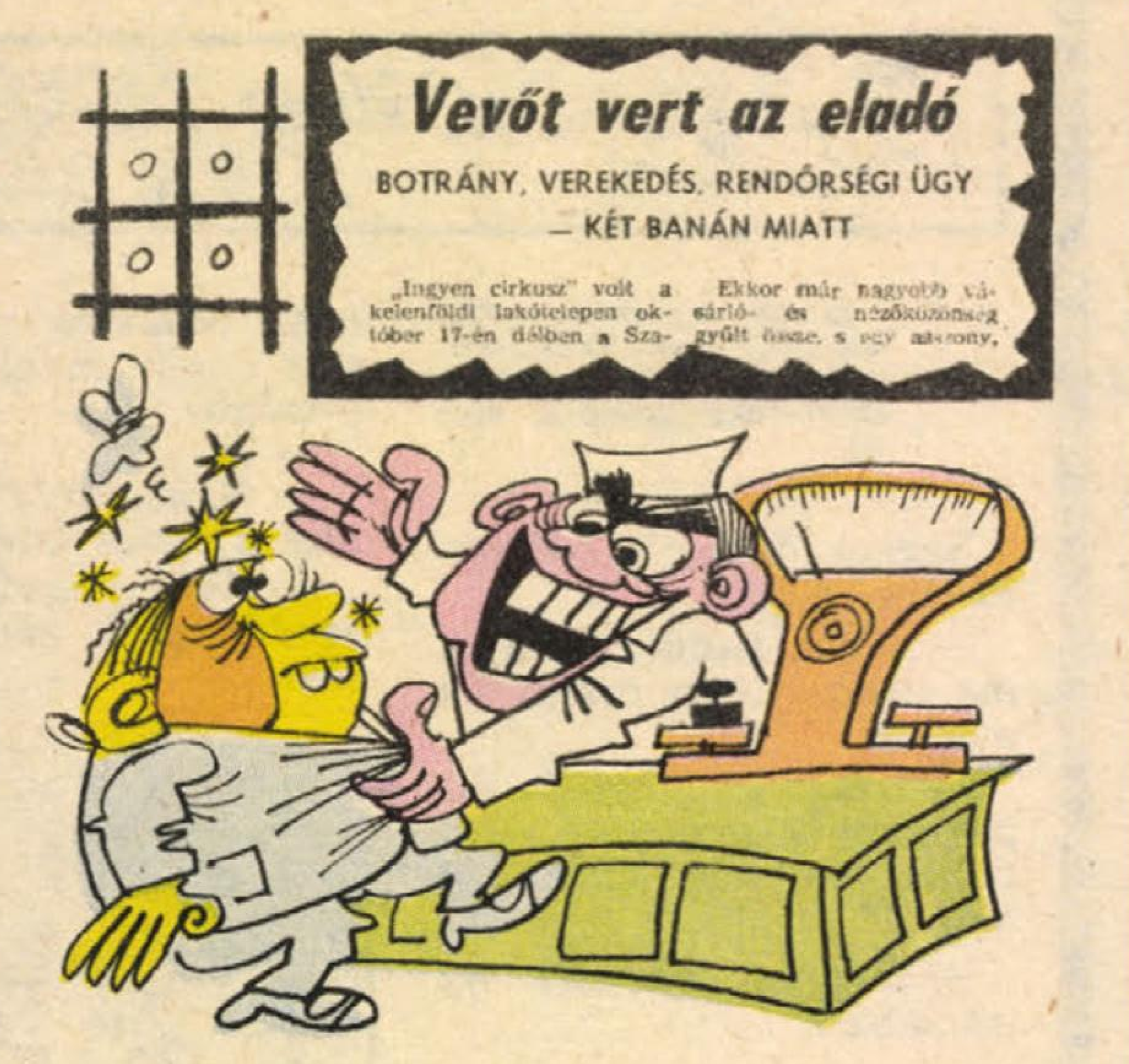
Fülöp György rajzai

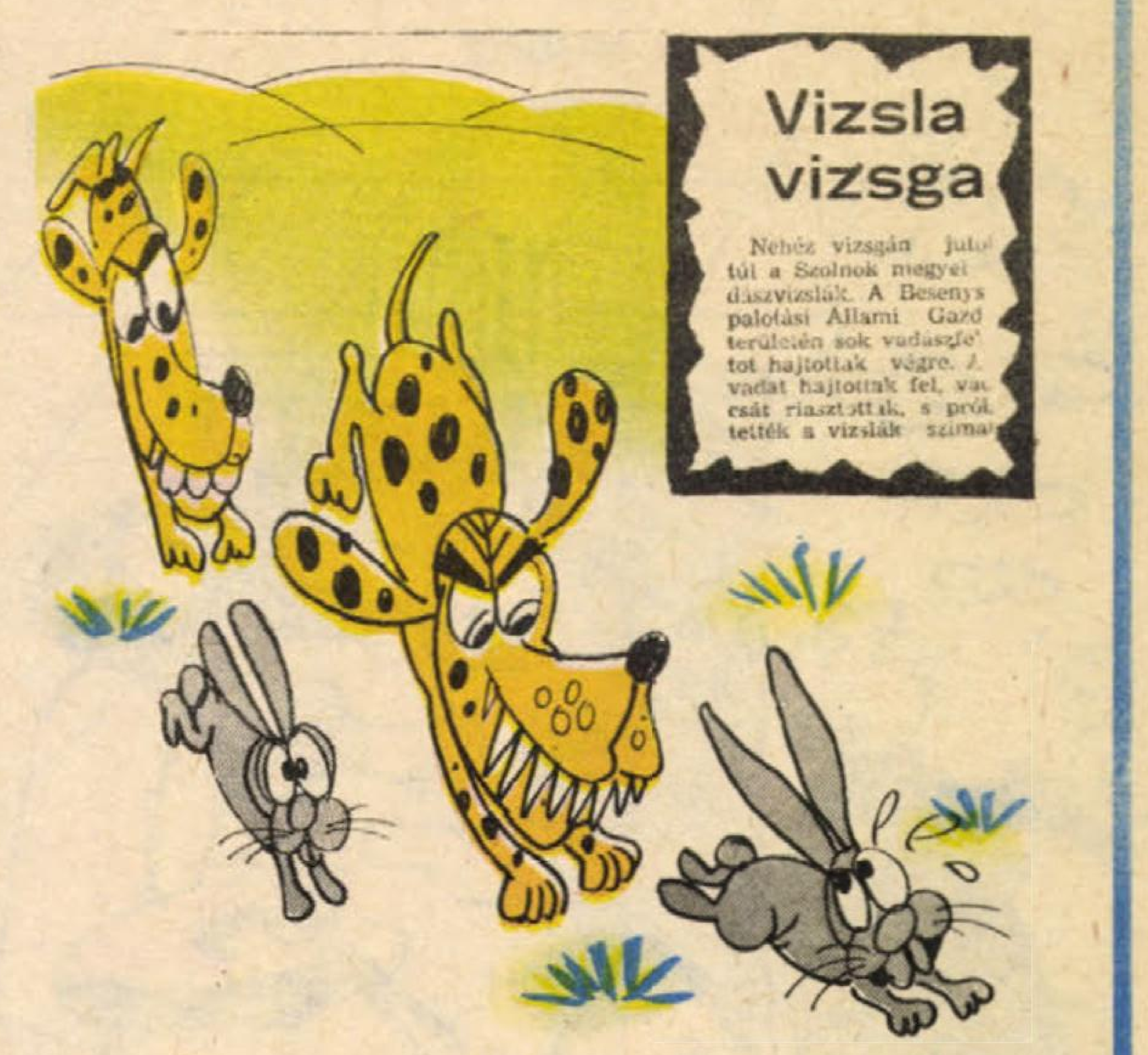
— Tudja, kedves, volt egy kis időm.

— Nézd, fiam, megjött az új kombináltszekrény.

— Lehet két pofonnal több?

— Ezt a pechet! Nekem jutott a legjobb tanuló.

ZSÚFOLT VILLAMOSON

— Kérek egy állóhelyet egy leendő anyának!

SÉRTŐDÉS

— Na, ebbe az üzletbe se jövök többet! — kiáltotta sértődötten az eladó, és a sarokbavágta a köpenyét.

FÉRFI SZEMMEL

— Uram, imádtam azt a nőt, mindent megtettem volna érte, és egy napon, legnagyobb meglepetésemre — otthagytam egy másikért...

SZILÁNKOK

PERFEKT

— Az igazgatóm beszél németül, olaszul, franciául, csak emberi hangon nem tud beszélni.

FURCSA AJÁNLAT

— Kedves szaktárs, nálunk nem sok a fizetés, de hetente kétszer szabadszombat van.

HIRDETÉS

MEGBÍZHATÓ, ERKÖLCSI BIZONYÍTVÁNNYAL RENDELKEZŐ UTASOKAT KERES A TAXI-VÁLLALAT

MELEG

— Uram, én alig éreztem a szülői ház melegét.
— Miért?
— Mindig zavarok voltak a távfűtéssel.

NÉZŐPONT

Brahovácz elégedetten meséli:
— Közeleg a tavasz. Első jele, hogy nemsokára itt a karácsony.

(G. Sz.)

Ludas Matyi

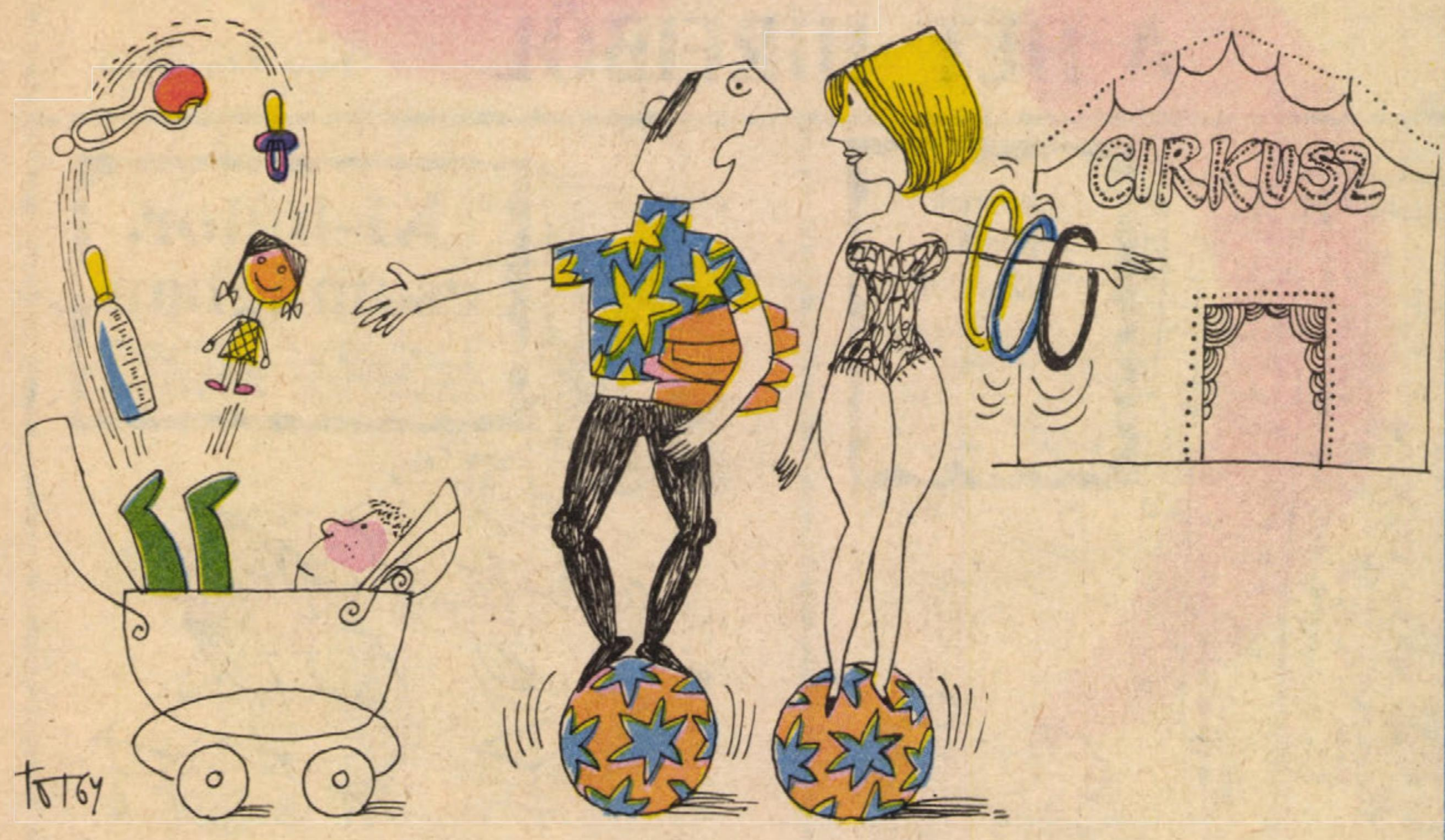
SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 72.2337/2-47 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

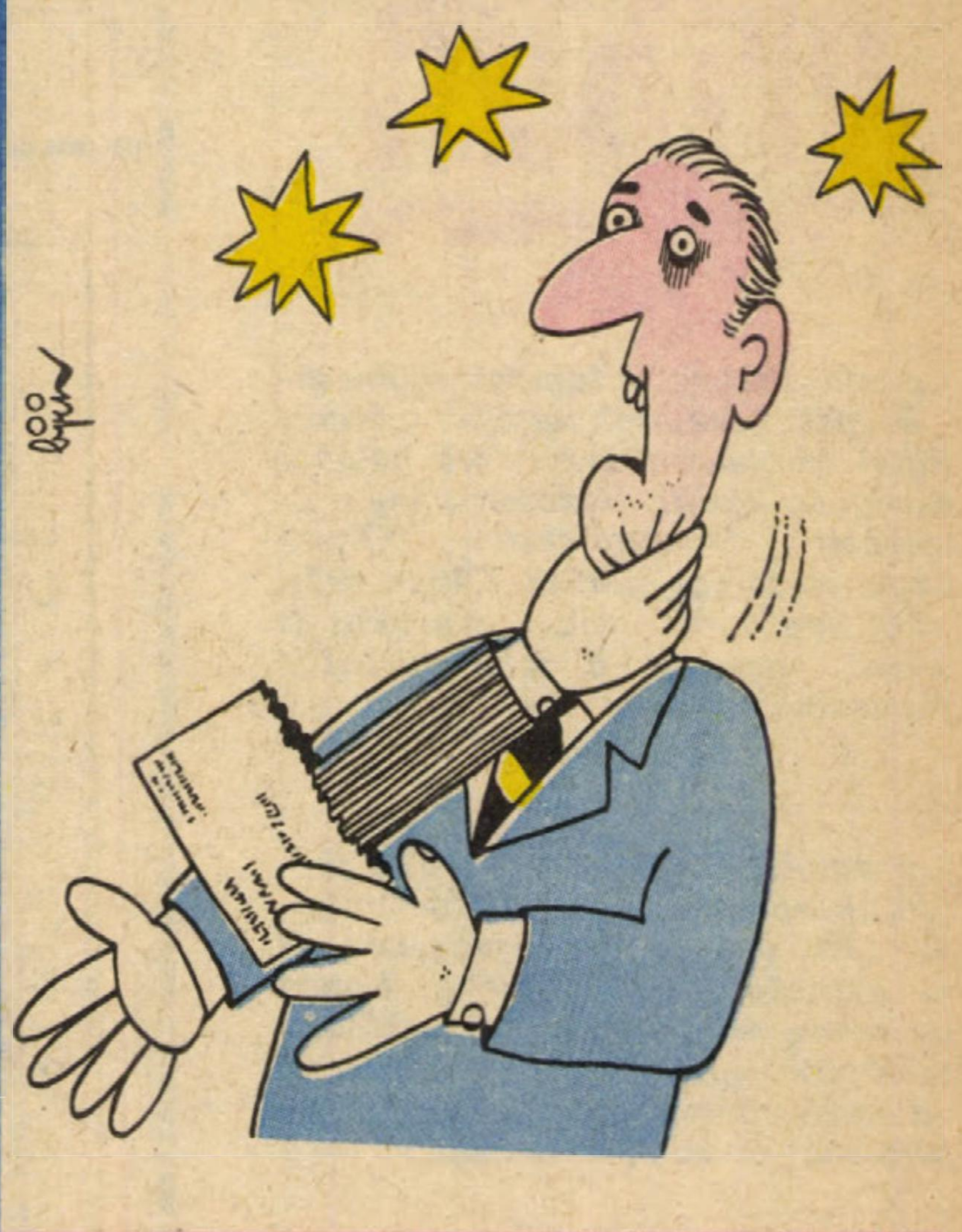
A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

SZÜLŐI AGGODALOM

– Hogyan jut majd be a bölcsészkarra ez a kölyök, ha folyton minket utánoz?!

HIVATALOS FELSZÓLÍTÁS

A MODELL

hátha valaki NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Reggel cseng a vekker. Pistike óbégat:

— Anyu, hadd maradjak ma itthon. Nem érzem jól magam.

— Drága fiacskám — sopánkodik a mama — mi a bajod, hol nem érzed jól magad?

— Őszinte lehetek? Az iskolában!

Pemeteinek azt mondja Cvihorek:

— Gratulálok. Hallom, hogy nászútra ment a lánya. Autón indultak Olaszországba.

— Igen.

— Kapott már valami új hírt a fiatal párról?

— Két helyről is. A rendőrségtől, meg a mentőktől.

Két ebtenyésztő találkozik. Az egyik büszkén meséli:

— Van nekem egy törpe rattlerem. Az egész kutya nem nagyobb, mint az öklöm!

— Az is valami? — legyint a másik. — Nekem is van egy törpe rattlerem. Az olyan kicsi, hogyha egy bolhát szed fel, akkor nem a kutyának van bolhája. hanem a bolhának van kutyája.

— Maga a férjem új titkárnője?

— Igen.

— Remélem, nem olyan energikus, mint az elődje volt ...

— Ki volt az elődöm?

— Én.

nagy emberek kis történetei — DRAKULA A RÉM — nagy emberek kis történetei

